

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 259

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 13 aprilie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 701 din 29 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 și art. 141 ¹ din Codul penal din 1969, art. 50 și art. 187 din Codul penal și art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale	2–9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
M.25. — Ordin al ministrului apărării naționale pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare în Ministerul Apărării Naționale a prevederilor Legii nr. 270/2015 privind Statutul rezerviștilor voluntari	10–26
ACTE ALE ASOCIAȚIEI NAȚIONALE A EVALUATORILOR AUTORIZAȚI DIN ROMÂNIA	
1. — Hotărâre privind aprobarea situațiilor financiare pentru anul 2016 și a bugetului de venituri și cheltuieli pentru anul 2017	26
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 3 din 28 februarie 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	27–32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 701**

din 29 noiembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 și art. 141¹ din Codul penal din 1969, art. 50 și art. 187 din Codul penal și art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 și art. 141¹ din Codul penal din 1969, art. 50 și art. 187 din Codul penal și art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale, excepție ridicată de Nicolae Valentin în Dosarul nr. 8.311/105/2008** al Tribunalului Prahova — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.795D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 din Codul penal din 1969, art. 50 din Codul penal și art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004 și, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141¹ din Codul penal din 1969 și art. 187 din Codul penal.

4. Cu privire la susținerile autorului excepției referitoare la calitatea legii, se arată că circumstanțele sunt personale atunci când se referă la persoana cu privire la care sunt prezente acele circumstanțe. Astfel, o circumstanță care este personală pentru autorul unei infracțiuni este, de fapt, o circumstanță reală pentru un participant, întrucât circumstanța privește fapta care a fost săvârșită de către autor. Prin urmare, pentru el, această circumstanță are de fapt semnificația unei împrejurări de fapt. Totodată, reprezentantul Ministerului Public arată că există o listă exhaustivă a tuturor circumstanțelor reale, însă nu este prevăzută în art. 28 din Codul penal din 1969 sau în art. 50 din Codul penal, ci în diversele dispoziții din partea specială a Codului penal privitoare la infracțiuni care prevăd condițiile în care se săvârșesc aceste fapte penale sau în alte dispoziții din partea generală a Codului penal care se referă la circumstanțele de agravare sau atenuare. Prin urmare, orice infracțiune are anumite condiții de săvârșire și toate aceste condiții sunt sau pot fi cunoscute de către autori. Participanții la o infracțiune răspund pentru acele infracțiuni numai în măsura în care au cunoscut și au prevăzut existența circumstanțelor reale, organelor judiciare revenindu-le sarcina de a demonstra că autorii sau participanții la o infracțiune au cunoscut aceste circumstanțe. Prin urmare, întrucât textele de lege contestate prevăd ceea ce autorul excepției consideră că ele nu prevăd, reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția este inadmisibilă.

5. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale se arată că, potrivit chiar susținerilor autorului excepției, acesta a fost acuzat de o complicitate la abuz în serviciu prin care s-a produs un prejudiciu de 8 milioane de euro. Or, așa fiind, în toate variantele infracțiunii de abuz în serviciu și în toate variantele denumite sau nu, acest prejudiciu atrage existența infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave. Prin urmare, excepția nu are legătură cu soluționarea cauzei.

6. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141¹ din Codul penal din 1969 și art. 187 din Codul penal, se arată că autorul susține că textele sunt neclare, întrucât nu se știe dacă variantele sau formele agravate sau atenuate ale unei infracțiuni trebuie luate sau sunt luate în considerare la stabilirea noțiunii de „pedeapsă prevăzută de legea penală”. Or, dimpotrivă, există o jurisprudență constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție și textele sunt destul de clare cu privire la ceea ce constituie variantă atenuată sau agravată a infracțiunii și ceea ce constituie circumstanțe de agravare sau atenuare. Bunăoară, toate cauzele de reducere a pedepsei pentru denunțarea unei infracțiuni sau pentru plata unui prejudiciu sunt în mod evident circumstanțe. Variantele infracțiunii sunt prevăzute, de obicei, la textele din partea specială a Codul penal care reglementează infracțiunile respective sau la un grup de texte. Astfel, prin Decizia nr. 1 din 19 ianuarie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a statuat că prevederile art. 308 din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal. Prin urmare, textele sunt destul de ușor de interpretat și este destul de ușor de stabilit ce anume constituie variantă agravată sau atenuată și ce anume constituie circumstanțe atenuante sau agravante.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 10 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 8.311/105/2008**, **Tribunalul Prahova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 și art. 141¹ din Codul penal din 1969, art. 50 și art. 187 din Codul penal și art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale**, excepție ridicată de Nicolae Valentin într-o cauză penală în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice prevăzută de art. 26 raportat la art. 248 și art. 248¹ din Codul penal din 1969 cu aplicarea art. 13² din Legea nr. 78/2000, complicitate la fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art. 26 raportat la art. 290 cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969, complicitate la fals material în înscrisuri oficiale prevăzută de art. 26 raportat la art. 288 alin. 1 cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 și a infracțiunii prevăzute de art. 29 lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002 raportat la art. 17 lit. e) din Legea

nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 și toate cu aplicarea art. 33 lit. a din Codul penal din 1969.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că prevederile art. 28 din Codul penal din 1969 și art. 50 din Codul penal, referitoare la circumstanțe personale și reale, încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor și art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi. Astfel, în materia participației, distincția între cele două categorii de circumstanțe, respectiv personale și reale, este deosebit de importantă, întrucât afectează răspunderea penală a tuturor participanților sau doar a unora dintre aceștia. La rândul lor, circumstanțele referitoare la persoană se clasifică în circumstanțe personale subiective și circumstanțe personale de individualizare. Indiferent de efectul atras, circumstanțele personale influențează numai răspunderea individuală a celui în persoana căruia subzistă, fără „să iradieze” asupra celorlalți.

9. Circumstanțele reale sunt definite ca fiind acele stări, situații, împrejurări la care se referă fapta, fiind exterioare persoanei autorului sau participanților. În această categorie se înscriu circumstanțele referitoare la loc, timp, mod, mijloace de comitere a infracțiunii, cauze generale de excludere a infracțiunii ori din registrul celor justificative cu efecte *in rem*. Acestea se răsfrâng asupra autorului sau participanților numai în măsura în care aceștia le-au cunoscut sau le-au prevăzut.

10. Cu privire la toate aceste circumstanțe, doctrina a semnalat faptul că unele probleme continuă să se ridice în materie de participație în cazul unor circumstanțe personale, fiind discutabil dacă se pot converti în circumstanțe reale [cum ar fi calitatea specială indicată în art. 295 din Codul penal — funcționar public, gestionar sau administrator, în caz de delapidare, calitatea de membru de familie, calitatea de mamă a copilului nou-născut, aflată în stare de tulburare psihică determinată de faptul nașterii care a efectuat acte de pregătire împreună cu alte persoane — art. 200 alin. (1) din Codul penal].

11. Prin urmare, în lipsa unor enumerări exprese și exhaustive a circumstanțelor care se încadrează în fiecare dintre cele două categorii, textele în discuție suferă grave deficiențe de redactare, fiind neclare, imprecise și imprevizibile, cu consecința lăsării la exclusivă apreciere a judecătorului dacă anumite circumstanțe vor fi catalogate ca reale sau personale. Or, o asemenea calificare poate face diferența între răspunderea penală sau nu a participanților, precum și în ceea ce privește eventuala pedeapsă aplicată. De asemenea, problemele relevate pot duce la o practică neunitară, aducând atingere principiului securității juridice, înscris în dispoziția art. 1 alin. (5) din Constituție.

12. Pe de altă parte, dacă s-ar admite teza potrivit căreia unele circumstanțe personale pot fi convertite în circumstanțe reale, cu consecința răsfrângerii efectelor lor asupra tuturor participanților și a autorului, s-ar putea ajunge la o practică judiciară neunitară în materie, ce ar putea conduce la crearea unor situații discriminatorii, cu încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție.

13. Astfel, s-a susținut că, spre exemplu, în cazul săvârșirii de către doi autori și doi complici a unei infracțiuni pentru care legea penală cere existența calității de funcționar public, calitate deținută numai de unul dintre coautori, dacă s-ar admite ideea convertirii circumstanței personale de individualizare în circumstanță reală, s-ar ajunge ca instanța să pronunțe următoarea soluție: coautorul care deține calitatea de funcționar public să răspundă penal, coautorul care nu deține calitatea de funcționar public să nu răspundă penal, întrucât în cazul coautoratului este necesară întrunirea tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii pentru a răspunde penal; ambii complici să răspundă penal și să fie sancționați cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea în varianta tip, deși nu dețin calitatea de funcționar public, întrucât circumstanțele personale ale coautorului care deține calitatea de funcționar public s-ar converti în circumstanțe reale și s-ar răsfrânge

asupra complicilor. Pe scurt, s-ar ajunge la situația în care, fără alte elemente care pot duce la înlăturarea răspunderii penale, persoana care săvârșește nemijlocit fapta să nu răspundă penal (coautorul care nu deține calitatea de funcționar public), iar persoanele care ajută în orice mod la săvârșirea faptei să răspundă penal (complicii care nu dețin calitatea de funcționari publici).

14. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141¹ din Codul penal din 1969 și art. 187 din Codul penal, autorul apreciază că acestea încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul de drept și la respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor. Astfel, textul are o redactare deficitară și contradictorie, de natură a aduce atingere atât principiului previzibilității și accesibilității legii penale, cât și principiului securității juridice, deoarece, în cazul unor construcții normative speciale, cum ar fi variantele agravate/atenuate sau incriminările complexe absorbante, pot să apară probleme în analiza conceptului de pedeapsă prevăzută de lege. De exemplu, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000, cauza de agravare a pedepsei, care nu trebuie luată în considerare la stabilirea pedepsei prevăzute de lege, se află într-un alt text de lege decât cel care incriminează fapta în varianta-tip, în forma consumată. De aceea, „în lipsa unor criterii legale stabile întrebuintate de legiuitor în crearea acestor variate derivări de la conținutul-tip al unor infracțiuni, rămâne la stricta latitudine a judecătorului dacă se va raporta la textul care incriminează fapta în varianta-tip sau la textul de lege, distinct, care incriminează aceeași faptă în varianta agravată.”

15. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale, autorul apreciază că acestea încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul de drept și la respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor și art. 76 alin. (1) referitor la adoptarea legilor. Astfel, infracțiunea reținută în sarcina inculpatului a fost comisă în forma continuată până la data de 13 aprilie 2006, reținându-se că acesta a prejudiciat statul cu suma de 8.000.000 euro. Noțiunea de consecințe deosebit de grave a fost definită în art. 146 din Codul penal din 1969, care făcea referire la o **pagubă materială mai mare de 2.000.000.000 lei**. Acest din urmă articol a fost modificat prin art. I pct. 51 din Legea nr. 278/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006, sens în care prin consecințe deosebit de grave se înțelege o **pagubă materială mai mare de 200.000 lei**. Prin urmare, la data săvârșirii de către inculpat a presupusei infracțiuni de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice prevăzută de art. 26 raportat la art. 248 și art. 248¹ din Codul penal din 1969, prin noțiunea de consecințe deosebit de grave se înțelegea o pagubă mai mare de 2.000.000.000 lei. Art. 146 din Codul penal din 1969 în sensul definirii noțiunii de consecințe deosebit de grave ca reprezentând o pagubă materială mai mare de 200.000 lei a fost modificat abia la data de 12 august 2006, ulterior săvârșirii de către inculpat a presupusei fapte de complicitate la abuz în serviciu în formă calificată.

16. Pe de altă parte, potrivit textului criticat, respectiv art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004 „toate sumele în monedă veche prevăzute în actele normative emise anterior datei de 1 iulie 2005 se înlocuiesc cu sumele în monedă nouă, prin împărțirea la 10.000.”

17. Astfel, se pune problema dacă art. 146 din Codul penal din 1969 a fost modificat sau nu prin dispozițiile art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004, ca efect al denominării, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 278/2006.

18. Un astfel de argument nu poate fi primit, deoarece Legea nr. 348/2004 este o lege ordinară, iar Codul penal o lege organică. Or, o lege ordinară nu poate modifica o lege organică.

19. În concluzie, dispozițiile art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004 afectează prevederile art. 76 alin. (1) din

Constituție, în măsura în care au modificat prevederile art. 146 din Codul penal din 1969, în varianta anterioară modificării sale prin Legea nr. 278/2006.

20. Totodată, prevederile art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004 afectează dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), deoarece nu sunt respectate dispozițiile art. 59 referitoare la modificarea unui act normativ și art. 67 referitoare la evenimente legislative implicite, ambele din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Astfel, potrivit acestor din urmă dispoziții pentru exprimarea normativă a intenției de modificare a unui act normativ, trebuie să se nominalizeze expres textul vizat și, totodată, numai în cazuri deosebite, în care la elaborarea și adoptarea unei reglementări nu este posibilă identificarea tuturor normelor contrare, se poate prezuma că acestea au făcut obiectul modificării, completării ori abrogării lor implicite. Or, susține autorul excepției, în speța de față nu ne aflăm în situația unui „caz deosebit” și nici nu se poate invoca imposibilitatea „identificării tuturor normelor contrare”.

21. Așa fiind, omisiunea de a modifica expres și art. 146 din Codul penal din 1969 sau măcar de a adopta o reglementare de punere în aplicare a Legii nr. 348/2004 coroborată cu adoptarea ulterioară a Legii nr. 278/2006, demonstrează faptul că art. 146 din Codul penal din 1969 nu a fost modificat prin Legea nr. 348/2004.

22. Totodată, prin încălcarea normelor de tehnică legislativă, sunt afectate principiul previzibilității legii și securitatea raporturilor juridice, deoarece respectarea legilor este o obligație fundamentală într-un stat de drept, iar orice acțiune a autorităților publice trebuie să fie subsumată acestui obiectiv. Or, ignorarea dispozițiilor Legii nr. 24/2000 reprezintă o încălcare de către Parlament a obligațiilor impuse prin art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție. O atare conduită pune serioase semne de întrebare cu privire la securitatea raporturilor juridice, întrucât echivalează cu posibilitatea autorităților publice de a ocoli cadrul legal oricând și în orice condiții, în timp ce cetățenilor li se impune respectarea acestuia.

23. De aceea, art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004, în măsura în care se consideră că a modificat și art. 146 din Codul penal din 1969 este neconstituțional, întrucât contravine art. 59 și art. 67 din Legea nr. 24/2000, cu consecința încălcării dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

24. **Tribunalul Prahova — Secția penală**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

25. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

26. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, **în ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 din Codul penal din 1969 și art. 50 din Codul penal** referitoare la circumstanțele personale și reale, se arată că reglementarea este aproape identică și nu conține niciun fel de element care să afecteze principiul supremației legilor ori pe cel al egalității în drepturi.

27. Tocmai pentru a preveni aplicarea neunitară, legiuitorul național a găsit de cuviință să definească atât circumstanțele personale, cât și pe cele reale, precum și rolul acestora în săvârșirea unei infracțiuni.

28. Eventuala încălcare greșită a unor circumstanțe ca fiind reale, și nu personale (sau invers) nu determină, *per se*, calificarea unei norme juridice ca fiind neconstituțională. De altfel, partea care se consideră vătămată are la dispoziție căile de atac prevăzute de Codul de procedură penală.

29. În plus, Curtea Constituțională nu se poate pronunța cu privire la aplicarea unei dispoziții legale, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

30. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141¹ din Codul penal din 1969 și art. 187 din Codul penal, se arată că definirea noțiunii de „pedeapsă prevăzută de lege” are tocmai rolul de a delimita conceptual această noțiune, facilitând aplicabilitatea acesteia în spiritul statului de drept și a supremației legilor în România. Așa cum s-a arătat anterior, eventuala aplicare greșită a noțiunii de pedeapsă prevăzută de lege nu determină, *per se*, calificarea unei norme juridice ca fiind neconstituțională.

31. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004, se arată că nu sunt încălcate dispozițiile art. 76 alin. (1) din Constituție, deoarece Legea nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale este o lege ordinară și a fost adoptată potrivit procedurii constituționale de adoptare a legilor ordinare.

32. Faptul că prevederile criticate au incidență cu privire la quantumul consecințelor deosebit de grave, nu poate să determine calificarea Legii nr. 348/2004 ca fiind lege organică, ceea ce ar determina cerința adoptării acesteia cu majoritatea specifică legilor organice, nu ordinare cum a fost cazul în speță.

33. De altfel, este de domeniul evidenței că denominarea monedei naționale nu poate avea efecte asupra normei penale în sensul susținut de autorul excepției. Consecința ar fi eludarea normelor penale și a voinței legiuitorului prin exceptarea persoanelor care au săvârșit fapte cu consecințe deosebit de grave care, în lipsa denominării, ar determina nepedepsirea autorilor sau pedepsirea acestora pentru infracțiunile-tip (și nu pentru formele agravate, constând în generarea unor consecințe deosebit de grave). O astfel de situație ar fi fost de natură să genereze o aplicare discriminatorie a normei penale.

34. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, nu poate fi reținută critica referitoare la dispozițiile art. 28 și art. 141¹ din Codul penal din 1969 și art. 50 și art. 187 din Codul penal raportată la prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), deoarece redactarea legilor trebuie să se supună principiului generalității lor, iar pe cale de consecință conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile-tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulilor mai mult sau mai puțin vagi, pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație. Interpretarea și aplicarea unor asemenea texte depind de practică. Funcția decizională acordată instanțelor servește tocmai pentru a îndepărta îndoielile ce ar putea exista în privința interpretării normelor, ținând cont de evoluțiile practicii cotidiene, cu condiția ca rezultatul să fie coerent.

35. În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării (a se vedea Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în Cauza *Rekvenyi împotriva Ungariei*, paragraful 34).

36. Critica referitoare la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, în cazul în care unele circumstanțe personale s-ar converti în circumstanțe reale, cu consecința răsfrângerii acestora asupra participanților și autorului și crearea unor situații discriminatorii, nu poate fi reținută. În cazul în care autorul excepției încearcă să supună cenzurii Curții Constituționale modul de interpretare și aplicare a normelor legale criticate, acest fapt este inadmisibil. În speță, arată Avocatul Poporului, textele criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în situațiile reglementate de ipotezele normelor juridice, fără a institui privilegiu

sau discriminări pe considerente arbitrare și, ca atare, nu sunt de natură a aduce atingere principiului egalității în fața legii.

37. În ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004, deoarece prin lege ordinară se modifică o lege organică, ceea ce ar contraveni atât art. 76 alin. (1) din Constituție, cât și principiului previzibilității și securității raporturilor juridice, nici aceasta nu poate fi reținută, întrucât modificarea adusă (și anume înlocuirea sumelor în monedă veche prevăzute în actele normative emise anterior datei de 1 iulie 2005, cu sumele în monedă nouă, prin împărțirea la 10.000) nu are natură organică, astfel cum este definită prin art. 73 alin. (3) din Constituție.

38. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

39. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

40. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28 cu denumirea marginală *Circumstanțele personale și reale* și art. 141¹ cu denumirea marginală *Pedeapsă prevăzută de lege* din Codul penal din 1969, art. 50 cu denumirea marginală *Circumstanțe personale și reale* și art. 187 cu denumirea marginală *Pedeapsă prevăzută de lege* din Codul penal și art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 664 din 23 iulie 2004, care au următorul conținut:

— Art. 28 din Codul penal din 1969: „*Circumstanțele privitoare la persoana unui participant nu se răsfrâng asupra celorlalți.*”

Circumstanțele privitoare la fapta se răsfrâng asupra participanților, numai în măsura în care aceștia le-au cunoscut sau le-au prevăzut.”

— Art. 141¹ din Codul penal din 1969: „*Prin pedeapsă prevăzută de lege se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei.”*

— Art. 50 din Codul penal: „(1) *Circumstanțele privitoare la persoana autorului sau a unui participant nu se răsfrâng asupra celorlalți.*

(2) *Circumstanțele privitoare la fapta se răsfrâng asupra autorului și a participanților numai în măsura în care aceștia le-au cunoscut sau le-au prevăzut.”*

— Art. 187 din Codul penal: „*Prin pedeapsă prevăzută de lege se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei.”*

— Art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004: „(5) *Toate sumele în monedă veche prevăzute în actele normative emise anterior datei de 1 iulie 2005 se înlocuiesc cu sumele în monedă nouă, prin împărțirea la 10.000.”*

41. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul de drept și la cerințele de calitate a legii, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și art. 76 alin. (1) referitor la adoptarea legilor.

42. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că **dispozițiile art. 28 din Codul penal din 1969 și art. 50 din Codul penal** dispun cu privire la **circumstanțele**

privitoare la persoana autorului sau a unui participant, care nu se răsfrâng asupra celorlalți, și la **circumstanțele privitoare la fapta**, care se pot răsfrânge asupra autorului și a participanților numai în măsura în care aceștia le-au cunoscut sau le-au prevăzut.

43. Autorul excepției apreciază că aceste dispoziții încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la cerințele de calitate a legii și ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, deoarece, în cazul unor circumstanțe personale, se pune problema dacă se pot converti în circumstanțe reale [cum ar fi calitatea specială indicată în art. 295 din Codul penal — funcționar public, gestionar sau administrator, în cazul infracțiunii de delapidare, calitatea de mamă a copilului nou-născut, aflată în stare de tulburare psihică determinată de faptul nașterii, care a efectuat acte de pregătire împreună cu alte persoane — art. 200 alin. (1) din Codul penal]. Prin urmare, în lipsa unor enumerări exprese și exhaustive a circumstanțelor care se încadrează în fiecare dintre cele două categorii, textele în discuție suferă grave deficiențe de redactare, fiind neclare, imprecise și imprevizibile, cu consecința lăsării la exclusivă apreciere a judecătorului dacă anumite circumstanțe vor fi catalogate ca reale sau personale. Or, o asemenea calificare poate face diferența între răspunderea penală sau nu a participanților, precum și în ceea ce privește eventuala pedeapsă aplicată. De asemenea, problemele relevate pot duce la o practică neunitară, aducând atingere principiului securității juridice, înscris în dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție.

44. Astfel, s-a susținut că, spre exemplu, în cazul săvârșirii de către doi autori și doi complici a unei infracțiuni pentru care legea penală cere existența calității de funcționar public, calitate deținută de numai unul dintre coautori, dacă s-ar admite ideea convertirii circumstanței personale de individualizare în circumstanță reală, s-ar ajunge ca instanța să pronunțe următoarea soluție: coautorul care deține calitatea de funcționar public să răspundă penal, coautorul care nu deține calitatea de funcționar public să nu răspundă penal, întrucât în cazul coautoratului este necesară întrunirea tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii pentru a răspunde penal; ambii complici să răspundă penal și să fie sancționați cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea în varianta-tip, deși nu dețin calitatea de funcționar public, întrucât circumstanțele personale ale coautorului care deține calitatea de funcționar public s-ar converti în circumstanțe reale și s-ar răsfrânge asupra complicilor. Pe scurt, s-ar ajunge la situația în care, fără alte elemente care pot duce la înlăturarea răspunderii penale, persoana care săvârșește nemijlocit fapta să nu răspundă penal (coautorul care nu deține calitatea de funcționar public), iar persoanele care ajută în orice mod la săvârșirea faptei să răspundă penal (complicii care nu dețin calitatea de funcționari publici).

45. Analizând aceste critici, Curtea constată că **termenul de „circumstanță”** este folosit de legiuitor pentru a denumi diferite împrejurări, adică stări, situații, calități sau alte date ale realității, care stau în afara conținutului esențial al infracțiunii, dar care, având legătură, fie cu fapta săvârșită, fie cu persoana infractorului, sporesc sau atenuează gradul de pericol social al faptei ori pericolozitatea infractorului, putând determina, datorită acestei influențe, **fie o agravare, fie o atenuare a pedepsei concrete**. Practic, spre deosebire de elementele constitutive ale infracțiunii, circumstanțele nu influențează existența infracțiunii (în varianta de bază), lipsa lor nu atrage inexistența infracțiunii în forma tipică, ci înlătură caracterul agravat sau atenuat al infracțiunii. Cu alte cuvinte, circumstanțele influențează numai calitatea și cantitatea pedepsei într-o cauză determinată, nu și existența formei tipice a infracțiunii.

46. În raport cu **obiectul** la care se referă (făptuitor sau faptă), circumstanțele se împart în **circumstanțe personale și reale**. Astfel, **circumstanțele personale** sunt strâns legate de persoana făptuitorului și produc efecte numai în raport cu persoana la care se referă, neputându-se răsfrânge asupra

participanților. Circumstanțele personale sunt deci acele împrejurări care privesc persoana participantului și cuprind atât circumstanțe personale subiective, cât și circumstanțe personale de individualizare.

47. **Circumstanțele personale subiective** au în vedere legătura dintre participant și atitudinea sa psihică în efectuarea actelor contributive la săvârșirea faptei prevăzute de legea penală (forma de vinovăție, respectiv intenție, culpă, praeterintenție, scopul urmărit — atunci când acestea nu devin cerințe esențiale ale conținutului normei de incriminare —, cauzele de neimputabilitate — constrângerea fizică, constrângerea morală, minoritatea, iresponsabilitatea, intoxicația, eroarea —, împăcarea părților, manifestarea dorinței de a se desista, căința activă și alte asemenea atitudini și comportări relevante pentru pericolul social al făptuitorului).

48. **Circumstanțele personale de individualizare** vizează particularitățile persoanei participantului la săvârșirea unei infracțiuni și se referă la calitățile participantului (funcționar, militar, medic etc.), antecedentele penale (recidivist, amnistiat, grațiat, condamnat), raporturile sale cu victima (soț, rudă apropiată, prieten, dușman), precum și la orice alte date susceptibile să contribuie la individualizarea persoanei în cauză (felul de viață, reputația, merite sociale etc.). De exemplu, starea de tulburare a mamei pricinuită de faptul nașterii constituie o circumstanță personală a acesteia și deci nu se transmite participanților, urmând ca instigatorii sau complicii să răspundă pentru instigare sau complicitate la infracțiunea de omor. În cazul faptelor prevăzute de legea penală la care autorul este calificat (funcționar, gestionar, medic), calitatea cerută pentru autor nu mai este relevantă ca circumstanță personală, ci ca element constitutiv al infracțiunii, reprezentând o condiție cerută de lege pentru realizarea acesteia; îndeplinirea acestei condiții față de autor produce efecte față de toți ceilalți participanți (de exemplu, fapta unui gestionar de a-și însuși bunuri din gestiune constituie infracțiunea de delapidare; această încadrare juridică se va răsfrânge asupra tuturor participanților care au acționat în calitate de complici la delapidare). Sunt situații în care o circumstanță, prin natura ei personală, poate căpăta un aspect obiectiv și se poate converti în circumstanță reală, răsfrângându-se asupra participanților numai în măsura în care aceștia au cunoscut-o ori au prevăzut-o. Astfel, premeditarea, fiind o manifestare psihică, reprezintă o circumstanță personală, însă aceasta se transformă în circumstanță reală și se răsfrânge asupra participanților, dacă aceștia din urmă au contribuit la actele preparatorii în vederea săvârșirii infracțiunii cu alte persoane care au cunoscut scopul pregătirii.

49. **Circumstanțele reale (obiective)** vizează întotdeauna fapta și produc efecte asupra autorului și a participanților numai în măsura în care aceștia le-au cunoscut sau le-au prevăzut. Constituie circumstanțe privitoare la faptă, de exemplu, cele privitoare la mijloacele de săvârșire a infracțiunii, la locul și timpul comiterii acesteia, la situația sau starea persoanei împotriva căreia se săvârșește fapta și altele. Astfel, dacă participantul nu a cunoscut o circumstanță reală, aceasta nu îi este aplicabilă. De exemplu, săvârșirea furtului de către mai mulți făptuitori, dintre care unul, fără a avea o înțelegere prealabilă cu ceilalți, acționează cu violență față de persoana care încearcă să-l rețină, în timp ce ceilalți participanți se îndepărtau de la locul faptei; în acest caz, fapta constituie infracțiunea de tâlhărie numai pentru cel care a întrebunțat violența spre a-și asigura scăparea, nu și pentru ceilalți, dacă aceștia n-au cunoscut și nici n-au prevăzut modul de comportare al unuia dintre ei. Acești participanți vor răspunde numai pentru infracțiunea de furt. Prin urmare, **cunoașterea sau prevederea va fi dedusă din complexul datelor de fapt care pun în lumină conținutul material și moral al contribuției fiecărui participant.**

50. Așa fiind, Curtea constată că, în concordanță cu prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta privind calitatea legilor, dispozițiile legale criticate sunt clare și

neechivoce, întrucât destinatarul normei penale de incriminare are posibilitatea să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea ei, sens în care își poate adapta conduita în mod corespunzător. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012) că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze, însă, previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, și Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011).

51. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, art. 7 paragraful 1 din Convenție, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni, prevede și principiul potrivit căruia legea penală nu trebuie interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului, de exemplu, prin analogie. Rezultă, astfel, că legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora.

52. Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă; or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. **Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre.** Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141 și Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

53. Totodată, drept consecință logică a principiului conform căruia legile trebuie să fie de aplicabilitate generală, formularea actelor normative nu este întotdeauna exactă, **folosirea unor caracterizări generale fiind preferată unor liste exhaustive** (a se vedea Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 31). Rezultă că **interpretarea acestor norme depinde de practică și nu încapă îndoială că instanțele interne sunt cele mai în măsură să examineze și să interpreteze legislația națională**; o astfel de interpretare nu este în sine incompatibilă cu art. 7 din convenție [a se vedea *García Ruiz împotriva Spaniei* (MC), nr. 30544/96, paragraful 28, CEDO 1999-I; *Streletz, Kessler și Krenz împotriva Germaniei* (MC), nr. 34044/96, 35532/97 și 44801/98, paragraful 50, CEDO 2001-II; și *Sud Fondi S.r.l. și alții*, paragraful 108].

54. De aceea, nu poate fi primită susținerea potrivit căreia destinarii dispozițiilor legale criticate nu-și pot adapta conduita în funcție de conținutul lor, deoarece acestea sunt suficient de clare și de previzibile, sens în care calificarea circumstanțelor și răstrângerea lor poate fi înțeleasă de persoana interesată, apelând chiar la sfatul unui specialist. Totodată, modalitatea de reținere a circumstanțelor legale și/sau judiciare ori prioritatea reținerii unor circumstanțe speciale față de cele generale sunt aspecte ce intră în atributul exclusiv al instanțelor de judecată și, de aceea, în aceste situații, **suplețea legii este de preferat, întrucât nu se poate stabili aprioric totalitatea împrejurărilor care ar putea intra sau nu în categoria noțiunii de „circumstanță”**. Mai mult, tipologia acestor împrejurări, mecanismul care asigură funcționarea lor, ordinea în care acestea devin eficiente și efectele pe care le au asupra pedepsei constituie acea parte care ține de punerea în practică a sistemului teoretic și vizează *lato sensu* interpretarea și aplicarea legii.

55. De asemenea, cât privește **pretinsa contrariedade a prevederilor criticate cu dispozițiile art. 16 din Constituție**, Curtea constată că acestea se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza juridică a normei. În legătură cu această problemă este de reținut că principiul egalității nu înseamnă uniformitate, așa încât dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. În general, se apreciază că încălcarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite. În alți termeni, principiul egalității nu interzice reguli specifice, în cazul unei diferențe de situații. În cazul de față, **împrejurările subsumate** fiecăreia dintre cele două categorii sunt, în principiu, delimitate de criteriul legăturii pe care o anumită împrejurare o are fie cu persoana făptuitorului, fie cu fapta, urmând ca acele împrejurări care au un caracter obiectiv să se răstrângă asupra autorului și participanților **numai în măsura în care le-au cunoscut sau prevăzut**, iar celelalte, cu caracter personal, să producă efecte numai cu privire la persoana în legătură cu care se regăsesc.

56. Așa fiind, Curtea constată că **excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 28 din Codul penal din 1969 și art. 50 din Codul penal este neîntemeiată**.

57. În ce privește **critica referitoare la dispozițiile art. 1411 din Codul penal din 1969 și art. 187 din Codul penal**, Curtea constată că acestea vizează noțiunea de „pedeapsă prevăzută de lege”.

58. Autorul apreciază că aceste dispoziții încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul de drept și la calitatea legilor, deoarece au o redactare deficitară și contradictorie de natură a aduce atingere atât principiului previzibilității și accesibilității, cât și principiului securității juridice. Astfel, „în cazul unor construcții normative speciale, cum ar fi variantele agravate/atenuate sau incriminările complexe

absorbante, pot să apară probleme în analiza conceptului de pedeapsă prevăzută de lege. De exemplu, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000, cauza de agravare a pedepsei, care nu trebuie luată în considerare la stabilirea pedepsei prevăzute de lege, se află într-un alt text de lege decât cel care incriminează fapta în varianta-tip, în forma consumată. De aceea, în lipsa unor criterii legale stabile întrebuințate de legiuitor în crearea acestor variate derivări de la conținutul-tip al unor infracțiuni, rămâne la stricta latitudine a judecătorului dacă se va raporta la textul care incriminează fapta în varianta-tip sau la textul de lege, distinct, care incriminează aceeași faptă în varianta agravată”.

59. **Cu privire la aceste critici**, Curtea constată că în desfășurarea unei activități infracționale se disting două perioade, și anume perioada internă și cea externă. **Perioada internă (psihică)** este cuprinsă în intervalul dintre momentul încolțirii ideii de a săvârși o infracțiune și momentul luării hotărârii de a săvârși infracțiunea. Faza internă, psihică, precede faza externă, chiar și în situațiile în care timpul de la luarea hotărârii până la executarea infracțiunii este foarte scurt. În ce privește **perioada externă** a activității infracționale, Curtea arată că se disting mai multe momente, etape în realizarea hotărârii infracționale, ce se succed spre obținerea rezultatului socialmente periculos. Aceste momente, etape, în desfășurarea activității infracționale pe drumul infracțional „*iter criminis*” capătă relevanță penală pe măsură ce se apropie de realizarea rezultatului socialmente periculos. În perioada externă a activității infracționale se disting trei faze, și anume: faza actelor premergătoare, faza actelor de executare și faza urmărilor. Astfel de faze sunt posibile la orice infracțiune, însă nu sunt obligatorii la toate infracțiunile. Totodată, infracțiunea are tot atâtea forme câte faze are activitatea infracțională, sens în care se pot distinge: **forma actelor preparatorii** (corespunde fazei de pregătire), **forma tentativei** (corespunde fazei de executare), **forma faptului consumat și forma faptului epuizat** (ambele forme corespund fazei urmărilor).

60. De asemenea, din punctul de vedere al săvârșirii, infracțiunile au o **formă perfectă** — care este forma consumată, și o **formă imperfectă** — tentativa, ambele pedepsibile, în condițiile prevăzute în Codul penal.

61. **Infracțiunea fapt consumat** este acea infracțiune al cărei rezultat se produce odată cu executarea în întregime a elementului material al laturii obiective. În aceste condiții, în ce privește forma perfectă a infracțiunii, prin „pedeapsă prevăzută de lege” se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârșită în **forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei** (tentativă, circumstanțe atenuante sau agravante, forma continuată a infracțiunii, concurs de infracțiuni, stare de recidivă etc.).

62. În acest sens, Curtea observă că suplețea legii este de dorit, întrucât atât Codul penal și Codul de procedură penală, cât și legile speciale prevăd o varietate de cauze de reducere a pedepsei. Astfel, Codul penal cuprinde norme penale în temeiul cărora operează o atenuare a pedepsei, cum ar fi tentativa, minoritatea și circumstanțele atenuante, iar Codul de procedură penală reglementează cu privire la judecata în cazul recunoașterii vinovăției ori la acordul de recunoaștere a vinovăției. Totodată, norme penale care instituie cauze de reducere a pedepsei au fost evidențiate prin art. 15 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, art. 30 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, art. 9 alin. (2) din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate preluat de art. 367 alin. (5)

din Codul penal, art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

63. Așa fiind, conceptul de „pedeapsă prevăzută de lege”, deși are o accepțiune autonomă, urmează a fi pus în balanță în **operațiunea de interpretare și aplicare a legii** în funcție de intenția uneia sau mai multor cauze de reducere a pedepsei. Tocmai de aceea, legiuitorul definind conceptul de „pedeapsă prevăzută de lege” a stabilit că aceasta este cea prevăzută în textul incriminator, **fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei**.

64. Prin urmare, ori de câte ori legea penală (de exemplu, în caz de renunțare la aplicarea pedepsei, amânare a aplicării pedepsei, amnistie, grațiere, prescripție a răspunderii penale, reabilitare etc.) ori legea procesual penală (de exemplu, în cazul arestării preventive sau al acordului de recunoaștere a vinovăției) condiționează anumite efecte de pedeapsa prevăzută de lege, referirea se va face la limitele speciale de pedeapsă (închisoare sau amendă) prevăzute de lege pentru infracțiunea consumată (în varianta-tip sau calificată, agravată sau atenuată) fără a se lua în considerare eventualele cauze generale de agravare (stări de agravare: concursul de infracțiuni, recidiva, infracțiunea continuată, circumstanțe agravante) sau de atenuare (stări de atenuare: tentativa, circumstanțe atenuante). De asemenea, nu se vor lua în considerare nici cauzele speciale de agravare sau de atenuare (de pildă, art. 411 din Codul penal — *Cauze de reducere a pedepsei*).

65. Aceste cauze de atenuare/agravare nu trebuie confundate cu variantele calificate (atenuate sau agravate) ale unor infracțiuni, prevăzute ca variațiuni ale acestora în texte de sine stătătoare (din considerente de politică penală sau de tehnică legislativă) față de varianta-tip și care prevăd, după caz, majorarea sau reducerea limitelor speciale de pedeapsă prevăzute pentru fapta ilicită. În aceste cazuri, prin expresia „pedeapsă prevăzută de lege” se înțelege pedeapsa fixată de legiuitor pentru aceste variante calificate, și nu cea stipulată în varianta-tip a acelei infracțiuni. Astfel, trimiterea la infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 nu poate fi primită ca valabilă în susținerea argumentului formulat de autor, întrucât această din urmă infracțiune, astfel cum prevede și titlul secțiunii din care face parte, este o infracțiune asimilată celor de corupție, prin modul în care a fost incriminată constituind o formă specială a infracțiunii de abuz în serviciu. Legiuitorul poate alege pentru prescrierea caracterului prohibit al unei anumite conduite atât norme complete, cât și incomplete, acestora din urmă lipsindu-le fie dispoziția, fie sancțiunea, fie elemente ale acestora, pe care le împrumută din conținutul altor norme. Or, în legătură cu normele de trimitere, Curtea, prin Decizia nr. 82 din 20 septembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 19 martie 1996 și Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, paragraful 87, a statuat că trimiterea de la un text de lege la altul, în cadrul aceluiași act normativ sau din alt act normativ, este un procedeu frecvent utilizat în scopul realizării economiei de mijloace. Pentru a nu se repeta de fiecare dată, legiuitorul poate face trimitere la o altă prevedere legală, în care sunt stabilite expres anumite prescripții normative. Efectul dispoziției de trimitere constă în încorporarea ideală a prevederilor la care se face trimiterea în conținutul normei care face trimitere. Se produce astfel o împlinire a conținutului ideal al normei care face trimiterea, cu prescripțiile celuilalt text. În lipsa unei atari operații, legiuitorul ar fi încadrat, evident, acest text în forma scrisă a textului care face trimiterea. Astfel, potrivit art. 5 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, „atunci când o normă penală face trimitere la o altă normă determinată, de la care împrumută unul sau mai multe elemente, modificarea normei completatoare atrage și modificarea normei incomplete”.

66. În sfârșit, Curtea mai constată că eventualele neajunsuri de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale criticate au fost sau pot fi rezolvate, în acord cu art. 126 alin. (3) din Constituție, de către Înalta Curte de Casație și Justiție, **Curții Constituționale revenindu-i doar rolul de a cenzura constituționalitatea unei interpretări consacrate**. În acest sens, prin Decizia nr. XXVIII din 18 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 20 martie 2007, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, cu privire la înțelesul noțiunii de „pedeapsă prevăzută de lege” a statuat că „în cazul învinuțiilor sau inculpațiilor minori între 14 și 16 ani, **prin pedeapsă prevăzută de lege în accepțiunea reglementării din articolul menționat se înțelege pedeapsa prevăzută în textul care incriminează fapta săvârșită în forme consumate, fără luarea în considerare a cauzei de reducere a pedepsei prevăzută de dispozițiile art. 109 din Codul penal**”.

67. Totodată, prin Decizia nr. 7 din 9 februarie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 694 din 15 octombrie 2009, s-a statuat că în aplicarea dispozițiilor art. 160² alin. 1 ultima teză și art. 160⁴ alin. 1 ultima teză din Codul de procedură penală din 1968 — referitoare la posibilitatea liberării sub control judiciar sau pe cauțiune în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani — „cererile de liberare provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune sunt admisibile în ipoteza săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003 — preluat de art. 367 alin. (1) din Codul penal — dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracțional organizat nu depășește 18 ani”.

68. Prin urmare, se desprinde concluzia potrivit căreia dispozițiile **art. 141¹ din Codul penal din 1969 și art. 187 din Codul penal** nu aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), deoarece legea definește în mod clar ce se înțelege prin noțiunea de „pedeapsă prevăzută de lege”, urmând ca, la nevoie, să se facă apel la interpretarea judiciară ori la o asistență juridică calificată. În acest sens, ținând seama de principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141 și Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

69. În concluzie, Curtea constată că **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141¹ din Codul penal din 1969 și art. 187 din Codul penal este neîntemeiată**.

70. În ce privește **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004** privind denominarea monedei naționale, autorul susține că sunt afectate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul de drept și la respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor și art. 76 alin. (1) referitor la adoptarea legilor.

71. Astfel s-a arătat că ultimul act material al infracțiunii continuate de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice reținută în sarcina inculpatului din cauză, a fost săvârșit la data de 13 aprilie 2006 și că prejudiciul cauzat statului se ridică la suma de 8.000.000 euro. Or, noțiunea de „consecințe

deosebit de grave” a fost definită în art. 146 din Codul penal din 1969 care făcea referire la **o pagubă materială mai mare de 2.000.000.000 lei**. Acest din urmă articol a fost modificat prin art. 1 pct. 51 din Legea nr. 278/2006 pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006, sens în care prin „consecințe deosebit de grave” se înțelege **o pagubă materială mai mare de 200.000 lei**. Prin urmare, s-a susținut că la data săvârșirii de către inculpat a presupusei infracțiuni de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice în formă continuată prevăzută de art. 26 raportată la art. 248 și 248¹ din Codul penal din 1969, prin noțiunea de „consecințe deosebit de grave” se înțelegea o pagubă mai mare de 2.000.000.000 lei. Art. 146 din Codul penal din 1969 în sensul definirii noțiunii de „consecințe deosebit de grave” ca reprezentând o pagubă materială mai mare de 200.000 lei a fost modificat abia la data de 12 august 2006, ulterior săvârșirii de către inculpat a presupusei fapte de complicitate la abuz în serviciu în formă calificată.

72. Cu privire la această critică, Curtea constată că nu poate fi primită, deoarece încadrarea juridică corectă a unei fapte penale nu este o problemă de constituționalitate, ci una de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale criticate, ce ține de resortul instanțelor de judecată de drept comun. În acest sens, Curtea Constituțională face trimitere la Decizia nr. VIII din 5 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 733 din 30 octombrie 2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite, prin care s-a statuat că prin modificările aduse succesiv dispozițiilor legale din Codul penal care definesc înțelesul noțiunii de „consecințe deosebit de grave” s-a urmărit de către legiuitor doar *adaptarea la fluctuația cursului monedei în circulație a cuantumului valoric ce imprimă*, în momentele adoptării diverselor acte normative modificatoare, caracter deosebit de grav. De aceea, în cazul contestației la executare prin care se invocă modificarea înțelesului noțiunii de „consecințe deosebit de grave”, nu se poate schimba încadrarea juridică dată faptei prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă și nici nu se poate reduce ulterior pedeapsa aplicată în cauză, întrucât modificarea înțelesului noțiunii supuse atenției nu este identică cu cerința de a fi intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară la care se referă art. 14 și 15 din Codul penal din 1969.

73. De asemenea, s-a mai susținut că potrivit textului criticat, respectiv art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004, „Toate sumele în monedă veche prevăzute în actele normative emise anterior datei de 1 iulie 2005 se înlocuiesc cu sumele în monedă nouă, prin împărțirea la 10.000”. Prin urmare, câtă vreme Legea nr. 348/2004 este o lege ordinară, iar Codul penal o lege organică, prevederile contestate afectează dispozițiile art. 76

75. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae Valentin în Dosarul nr. 8.311/105/2008** al Tribunalului Prahova — Secția penală și constată că dispozițiile art. 28 și art. 141¹ din Codul penal din 1969, art. 50 și art. 187 din Codul penal și art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Prahova — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 29 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

alin. (1) din Constituție, întrucât nu puteau modifica art. 146 din Codul penal din 1969, în varianta anterioară modificării sale prin Legea nr. 278/2006. Așa fiind, s-a susținut că sunt afectate și dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), deoarece sunt încălcate dispozițiile art. 59 referitoare la modificarea unui act normativ și art. 67 referitoare la evenimentele legislative implicite, ambele din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit cărora pentru exprimarea normativă a intenției de modificare a unui act normativ **trebuie să se nominalizeze expres textul vizat** și, totodată, numai **în cazuri deosebite**, în care la elaborarea și adoptarea unei reglementări nu este posibilă identificarea tuturor normelor contrare, se poate prezuma că acestea au făcut obiectul modificării, completării ori abrogării lor implicite.

74. Cu privire la această critică, Curtea constată că premisa de la care autorul pornește este una eronată deoarece, **prin art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004 nu se produce o modificare a actelor normative în sens material prin schimbarea conținutului normelor juridice, ci se instituie, în mod formal, o operațiune de denominare** care, potrivit art. 1 alin. (2) din lege, reprezintă „acțiunea de reducere a valorii nominale a însemnelor monetare”. Practic, denominarea reprezintă procedeul prin care se reduce *valoarea nominală a unor însemne monetare*, procedeu denumit popular și „tăierea zerourilor”. În plus, **nu poate fi primită nici susținerea autorului excepției potrivit căreia prin denominare suma ce reprezintă, potrivit Codului penal, paguba materială ce se circumscrie noțiunii de „consecințe deosebit de grave”, a fost micșorată, deoarece valoarea pagubei este aceeași, ea fiind numai exprimată în altă unitate monetară — din ROL în RON**. Totodată, proporția dintre valoarea prejudiciului produs și valoarea de referință a consecințelor deosebit de grave a rămas aceeași, situație care nu este de natură a afecta în niciun fel principiul previzibilității legii și securitatea raporturilor juridice. De altfel, acțiunea de reducere a valorii nominale a însemnelor bănești a fost un procedeu pur tehnic cu efecte antiinflaționiste, **ce nu a produs vreo modificare în valoarea reală a bunurilor, drepturilor și obligațiilor** născute anterior datei de 1 iulie 2005, actul normativ instituind posibilitatea circulației în paralel, timp de 18 luni, a monedelor noi și vechi, în scopul de a facilita conversia, de a reduce costurile financiare și de a evita percepția de către public că denominarea își propune confiscarea monedelor actuale la data apariției actului normativ, prețurile și tarifele bunurilor și serviciilor fiind, potrivit art. 4 alin. (1) din Legea nr. 348/2004, afișate atât în moneda veche, cât și în cea nouă până la data de 30 iunie 2006.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare în Ministerul Apărării Naționale a prevederilor Legii nr. 270/2015 privind Statutul rezerviștilor voluntari

Pentru aplicarea dispozițiilor art. 41 din Legea nr. 270/2015 privind Statutul rezerviștilor voluntari,
în temeiul prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării
Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare în Ministerul Apărării Naționale a prevederilor Legii nr. 270/2015 privind Statutul rezerviștilor voluntari, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă capitolul IX din Instrucțiunile de aplicare în Ministerul Apărării Naționale a prevederilor Legii nr. 384/2006

privind statutul soldaților și gradaților profesioniști, aprobat prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.39/2010, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 16 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Gabriel-Beniamin Leș

București, 31 martie 2017.
Nr. M.25.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE de aplicare în Ministerul Apărării Naționale a prevederilor Legii nr. 270/2015 privind Statutul rezerviștilor voluntari

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Rezerviștii voluntari sunt încadrați, din timp de pace, în funcții prevăzute în statele de organizare ale comandamentelor, marilor unități, unităților și formațiunilor din compunerea Ministerului Apărării Naționale, denumite în continuare *structuri militare*, pe bază de contract individual pe durată determinată, denumit în continuare *contract*.

(2) Rezerviștii voluntari sunt destinați pentru asigurarea cu prioritate a structurii de forțe a armatei cu resursele umane necesare realizării capacității de luptă complete, potrivit prevederilor actelor normative specifice privind asigurarea capacității de luptă a Armatei României.

(3) Forma și conținutul contractului menționat la alin. (1) sunt prevăzute în modelul din anexa nr. 1.

Art. 2. — (1) Anual, pe baza propunerilor directorilor programelor majore pentru structurile aflate în finanțare, prin Directiva de planificare a apărării, se aprobă numărul maxim de posturi prevăzute a fi încadrate cu rezerviști voluntari în anul următor, pe categorii de personal.

(2) Numărul maxim de posturi finanțate în vederea încadrării rezerviștilor voluntari se evidențiază în cadrul anexelor de personal din documentele de planificare, iar fondurile necesare se aprobă în bugetul Ministerului Apărării Naționale.

Art. 3. — (1) În termen de 30 de zile calendaristice de la data aprobării Directivei de planificare a apărării, în baza art. 13 din Legea nr. 270/2015 privind Statutul rezerviștilor voluntari, denumită în continuare *Lege*, Statul Major General elaborează și supune aprobării ministrului apărării naționale repartitia numărului de funcții prevăzute a fi încadrate cu rezerviști

voluntari pe structuri centrale, categorii de forțe ale armatei și comandamente de armă/sprijin, respectiv pe surse de proveniență a acestora.

(2) Stabilirea nominală a structurilor militare care urmează să încadreze rezerviști voluntari, respectiv aprobarea repartitiei numărului de funcții pentru fiecare dintre acestea se realizează având în vedere prevederile documentelor de planificare a apărării, cu respectarea reglementărilor privind asigurarea capacității de luptă a Armatei României, astfel:

a) de către directorii/șefii structurilor centrale, altele decât Statul Major General, la propunerea șefilor structurilor cu atribuții pe linia asigurării cu resurse umane, pentru structurile militare aflate în subordine și/sau în coordonare;

b) de către șeful Statului Major General, la propunerea locțiitorului șefului Statului Major General, pentru structurile militare din subordinea nemijlocită a acestuia, altele decât statele majore ale categoriilor de forțe ale armatei și comandamentele de armă/sprijin, respectiv la propunerea șefilor categoriilor de forțe ale armatei și comandanților comandamentelor de armă/sprijin, pentru structurile militare din subordinea acestora.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), numărul de funcții prevăzute a fi încadrate cu rezerviști voluntari în Direcția generală de informații a apărării și structurile subordonate se supune aprobării ministrului apărării naționale de către directorul general al Direcției generale de informații a apărării.

Art. 4. — (1) În situația în care, în statele de organizare ale structurilor militare stabilite potrivit prevederilor art. 3 alin. (2), există posturi prevăzute numai la război, pentru încadrarea acestora cu rezerviști voluntari se elaborează fișe-anexă cu

modificări la statul de organizare, cu valabilitate temporară, denumite în continuare *fișe-anexă*, potrivit metodologiei stabilite prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.S 77/2012 privind aprobarea „Normelor pentru elaborarea, modificarea, avizarea și aprobarea statelor de organizare ale structurilor din compunerea Ministerului Apărării Naționale”, cu modificările și completările ulterioare*).

(2) Fișele-anexă elaborate potrivit prevederilor alin. (1) au valabilitate până la expirarea termenului până la care a fost încheiat contractul în calitate de rezervist voluntar sau până la instituirea stării de asediu, declararea stării de mobilizare sau a stării de război.

Art. 5. — În înțelesul prezentelor norme metodologice, prin *candidat* se înțelege cetățeanul român, bărbat sau femeie, care își exprimă opțiunea de a îndeplini serviciul militar în calitate de rezervist voluntar prin completarea unei cereri de înscriere în procesul de recrutare și selecție.

CAPITOLUL II

Recrutarea, selecția, formarea și dezvoltarea profesională a rezerviștilor voluntari

SECȚIUNEA 1

Responsabilități

Art. 6. — Structurile specializate ale Ministerului Apărării Naționale responsabile cu organizarea și executarea recrutării și selecției candidaților pentru îndeplinirea serviciului militar în calitate de rezervist voluntar sunt centrele militare zonale, județene și ale sectoarelor municipiului București, denumite în continuare *centre militare*.

Art. 7. — Recrutarea și selecția candidaților pentru încadrarea funcțiilor din cadrul Direcției generale de informații a apărării și al structurilor subordonate/coordonate/aflăte în control operațional al acesteia se realizează de către structurile beneficiare, în baza criteriilor specifice și metodologiei aprobate de către ministrul apărării naționale, la propunerea directorului general al Direcției generale de informații a apărării.

SECȚIUNEA a 2-a

Criterii de recrutare a rezerviștilor voluntari

Art. 8. — Candidații care optează pentru serviciul militar în calitate de rezervist voluntar trebuie să îndeplinească, cumulativ, următoarele criterii generale de recrutare:

a) să aibă cetățenie română și domiciliul stabil în România de cel puțin 6 luni, la data depunerii cererii de înscriere;

b) să fie declarați „apt medical” pentru arma/serviciul/specialitatea militară în care urmează să fie instruiți;

c) să fie evaluați și declarați „admis” din punct de vedere psihologic;

d) să fie evaluați și declarați „admis” din punctul de vedere al pregătirii fizice;

e) să nu fi fost condamnați penal printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă, cu excepția situației în care cei condamnați au fost reabilitați sau amnistiați;

f) să nu facă parte din organizații interzise de legislația română și să nu fie membri ai unor organizații incompatibile cu regulile, activitățile și atribuțiile specifice serviciului militar;

g) să nu aparțină unor culte, asociații religioase sau grupări religioase care, potrivit legii, contravin normelor de păstrare a ordinii publice, precum și celor care încalcă bunele moravuri sau afectează îndeplinirea serviciului militar.

Art. 9. — (1) Candidații care se încadrează în prevederile art. 2 alin. (1) lit. a) din Lege, denumiți în continuare *candidați rezerviști*, și care optează pentru serviciul militar în calitate de cadru militar rezervist voluntar trebuie să îndeplinească, cumulativ, următoarele criterii specifice de recrutare:

a) să dețină gradul corespunzător funcției pe care urmează să o încadreze sau gradul imediat inferior, în cadrul aceleiași categorii de personal militar;

b) să fie confirmați în arma/serviciul/specialitatea militară a funcției pe care urmează să o încadreze;

c) să îndeplinească cerințele privind nivelul studiilor, corespunzătoare categoriei de personal militar din care fac parte, prevăzute de actele normative în vigoare;

d) să nu fi împlinit vârsta de 55 de ani înainte de data depunerii cererii de înscriere.

(2) Candidații care se încadrează în prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) din Lege, denumiți în continuare *candidați fără pregătire militară*, și care optează pentru serviciul militar în calitate de ofițer rezervist voluntar trebuie să îndeplinească, cumulativ, următoarele criterii specifice de recrutare:

a) să fie absolvenți, cu diplomă, ai studiilor universitare de licență sau de master, în instituții de învățământ superior acreditate, potrivit legii, corespunzător prevederilor de studii ale funcțiilor pe care urmează să le încadreze și în specializări corespunzătoare armelor/serviciilor sau specialităților militare ale acestora;

b) să dețină documente de atestare a calificării de pilot, emise de Autoritatea Aeronautică Civilă Română — numai candidații care optează pentru funcții prevăzute cu arma „aviație”, specialitățile militare „pilot pe aeronave cu motoare clasice (piston)” și „pilot pe aeronave cu motoare reactive”;

c) să nu fi împlinit vârsta de 55 de ani înainte de data depunerii cererii de înscriere.

(3) Candidații fără pregătire militară care optează pentru serviciul militar în calitate de maistru militar rezervist voluntar trebuie să îndeplinească, cumulativ, următoarele criterii specifice de recrutare:

a) să fie absolvenți ai învățământului liceal cu diplomă de bacalaureat și ai studiilor postliceale cu profil corespunzător armei/serviciului și specialității militare corespunzătoare funcției pentru care candidează;

b) să posede permis de conducere auto categoriile B și C — numai pentru cei care optează pentru funcții prevăzute cu armele „auto”, „geniu”, „artilerie și rachete”, „artilerie și rachete antiaeriene” sau „tancuri”, dacă îndeplinirea atribuțiilor presupune conducerea tehnicii specifice armelor respective;

c) să nu fi împlinit vârsta de 55 de ani înainte de data depunerii cererii de înscriere.

(4) Candidații fără pregătire militară care optează pentru serviciul militar în calitate de subofițer rezervist voluntar trebuie să îndeplinească, cumulativ, următoarele criterii specifice de recrutare:

a) să fie absolvenți cel puțin ai învățământului liceal cu diplomă de bacalaureat sau să facă dovada promovării examenului de bacalaureat până la data semnării angajamentului prevăzut la art. 14 alin. (5) din Lege, denumit în continuare *angajament*;

b) să posede permis de conducere auto categoriile B și C — numai pentru cei care optează pentru funcții prevăzute cu armele „auto”, „geniu”, „artilerie și rachete”, „artilerie și rachete antiaeriene” sau „tancuri”, dacă îndeplinirea atribuțiilor presupune conducerea tehnicii specifice armelor respective;

c) să nu fi împlinit vârsta de 55 de ani înainte de data depunerii cererii de înscriere.

*) Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.S 77/2012 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, întrucât este clasificat.

(5) Corespondența studiilor/specializărilor prevăzute la alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. a) cu armele/serviciile și specialitățile militare se stabilește prin dispoziție a șefului Direcției management resurse umane.

Art. 10. — (1) Candidații rezerviști care optează pentru serviciul militar în calitate de soldat sau gradat rezervist voluntar trebuie să îndeplinească, cumulativ, următoarele criterii specifice de recrutare:

a) să dețină grad în rezervă corespunzător corpului gradaților și soldaților;

b) să fie confirmați în arma/serviciul/specialitatea militară a funcției pe care urmează să o încadreze;

c) să fie absolvenți cel puțin ai învățământului general obligatoriu;

d) să nu împlinească vârsta de 51 de ani înainte de data semnării primului contract.

(2) Candidații fără pregătire militară care optează pentru serviciul militar în calitate de soldat sau gradat rezervist voluntar trebuie să îndeplinească, cumulativ, următoarele criterii specifice de recrutare:

a) să fie absolvenți cel puțin ai învățământului general obligatoriu sau să facă dovada absolvirii acestuia până la data semnării angajamentului;

b) să posede permis de conducere auto categoriile B și C — numai candidații care optează pentru funcții prevăzute cu armele „auto”, „geniu”, „artilerie și rachete”, „artilerie și rachete antiaeriene” sau „tancuri”, dacă îndeplinirea atribuțiilor presupune conducerea tehnicii specifice armelor respective;

c) să nu împlinească vârsta de 51 de ani înainte de data semnării primului contract.

Art. 11. — (1) Candidații rezerviști care nu se încadrează în prevederile art. 15 alin. (3) din Lege pot opta pentru a îndeplini serviciul militar în calitate de rezervist voluntar pe o funcție corespunzătoare altei categorii de personal militar, superioară din punct de vedere ierarhic, în următoarele condiții:

a) îndeplinesc criteriile generale și specifice de recrutare corespunzătoare categoriei de personal militar respective, stabilite potrivit prevederilor prezentelor norme metodologice pentru candidații fără pregătire militară;

b) își exprimă acordul scris pentru a urma cursul de formare inițială în aceleași condiții ca și candidații fără pregătire militară.

(2) Candidații rezerviști pot opta pentru a îndeplini serviciul militar în calitate de rezervist voluntar pe o funcție prevăzută cu altă armă/specialitate militară decât cea în care sunt confirmați, în cadrul aceleiași categorii de personal, dacă îndeplinesc toate celelalte criterii generale și specifice de recrutare și își exprimă acordul scris pentru a urma modulul pregătirii de specialitate înainte de a semna primul contract.

Art. 12. — (1) În funcție de nevoile Ministerului Apărării Naționale, pentru unele funcții prevăzute cu arme și specialități militare specifice categoriilor de forțe ale armatei și comandamentelor de armă/sprijin, criteriile specifice prevăzute la art. 9 și 10 pot fi completate cu criterii suplimentare, prevăzute în actele normative care reglementează domeniile de activitate specifice acestora.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), criteriile suplimentare se aduc la cunoștința candidaților în etapele inițiale ale procesului de recrutare, prevăzute la art. 15 lit. a)—c), iar dosarele de candidat ale acestora se completează cu actele/documentele corespunzătoare.

SECȚIUNEA a 3-a

Procesul de recrutare a rezerviștilor voluntari

Art. 13. — Recrutarea candidaților, cu excepția celor prevăzuți la art. 7, se realizează de către personalul centrelor militare cu atribuții pe linia evidenței resurselor umane din rezerva de mobilizare.

Art. 14. — (1) Recrutarea candidaților se realizează, de regulă, din județele în care sunt dislocate structurile militare stabilite potrivit prevederilor art. 3 alin. (2) și din cele limitrofe, în baza unui plan anual, aprobat de către șeful Direcției personal și mobilizare.

(2) Prin planul anual de recrutare se stabilesc repartitia pe centre militare a posturilor pentru care se organizează recrutarea și perioadele de desfășurare a acesteia, cuprinzând cel puțin detalii referitoare la indicativul numeric al structurii militare, localitatea de dislocare a acesteia, denumirea funcției, precum și gradul, arma și specialitatea militară a acesteia.

(3) În vederea elaborării planului prevăzut la alin. (1), statele majore ale categoriilor de forțe ale armatei și comandamentele de armă/sprijin transmit Direcției personal și mobilizare situații centralizatoare cu funcțiile stabilite pentru a fi încadrate cu rezerviști voluntari în structurile militare din subordine, întocmite conform modelului prevăzut în anexa nr. 2, în termen de 30 de zile de la nominalizarea acestora potrivit prevederilor art. 3 alin. (2).

(4) Pentru structurile subordonate direct Statului Major General și pentru structurile centrale, altele decât Statul Major General, responsabilitatea întocmirii și transmiterii situațiilor prevăzute la alin. (3) revine structurilor cu atribuții pe linia asigurării cu resurse umane din compunerea acestora.

(5) Direcția personal și mobilizare transmite extrase din planul prevăzut la alin. (1) tuturor centrelor militare stabilite pentru punerea acestuia în execuție, care vor cuprinde numai elemente neclasificate de identificare a structurilor și posturilor pentru care se organizează recrutarea.

Art. 15. — Procesul de recrutare cuprinde următoarele etape:

a) prezentarea funcțiilor disponibile, a criteriilor de recrutare, a procesului de recrutare și selecție, a condițiilor necesare pentru formare și îndeplinire a serviciului militar în calitate de rezervist voluntar, la sediul centrelor militare, prin intermediul mijloacelor de comunicare în masă, precum și prin organizarea și/sau participarea la activități de promovare a serviciului militar în calitate de rezervist voluntar în mediul civil;

b) punerea la dispoziția candidaților a materialelor de informare;

c) consilierea candidaților;

d) punerea la dispoziția candidaților a fișei de examinare medicală și îndrumarea acestora privind modalitatea de efectuare a examinării medicale;

e) completarea dosarului de candidat cu toate documentele necesare dovedirii îndeplinirii criteriilor de recrutare și verificarea acestor documente;

f) informarea candidaților privind data participării la selecție, respectiv condițiile și modul de desfășurare a probelor.

Art. 16. — (1) Dosarul de candidat conține următoarele documente:

a) cererea de înscriere;

b) actul de identitate, în copie;

c) fișa de examinare medicală — document tipizat;

d) fișa de cunoaștere — document tipizat;

e) certificatul de cazier judiciar, eliberat cu maximum 6 luni înainte de data depunerii;

f) acte de studii și alte documente care atestă alte competențe dobândite, în copie;

g) copia permisului de conducere — pentru candidații fără pregătire militară, dacă îndeplinirea atribuțiilor funcției pentru care candidează presupune conducerea tehnicii specifice;

h) copia livretului militar — numai pentru candidații rezerviști.

(2) Dosarul de candidat se constituie de către centrul militar pe a cărui rază de responsabilitate domiciliază cel în cauză, în perioadele planificate în acest scop.

(3) Pentru un candidat, pe parcursul unui an calendaristic, se întocmește un singur dosar de candidat, pentru categoria de personal corespunzătoare funcțiilor pentru care a optat.

Art. 17. — (1) Cererea de înscriere prevăzută la art. 16 alin. (1) lit. a) se completează potrivit modelului și precizărilor prevăzute în anexa nr. 3.

(2) Documentele prevăzute la art. 16 alin. (1), prezentate în copie, se certifică pentru conformitate, pe fiecare pagină, de către personalul centrelor militare, după confruntarea cu documentele originale.

(3) Modelele formularelor prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. c) și d) sunt cele prevăzute în Instrucțiunile privind recrutarea, selecția, formarea profesională și evoluția în cariera militară în Armata României, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale M.30/2012, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 5 aprilie 2012, cu modificările și completările ulterioare.

SECȚIUNEA a 4-a

Selecția rezerviștilor voluntari

Art. 18. — (1) Selecția candidaților, cu excepția celor prevăzuți la art. 7, se execută centralizat, la nivel de județ/sector, la unul dintre sediile structurilor militare beneficiare, stabilite de către șefii categoriilor de forțe ale armatei/comandanții comandamentelor de armă/sprijin în a căror subordine se află acestea, care îndeplinesc condițiile necesare organizării și desfășurării selecției, referitoare la asigurarea bazei materiale și a personalului specializat.

(2) Selecția candidaților, în condițiile alin. (1), se execută de către o comisie de selecție, stabilită la nivel de județ/sector, formată din:

- a) președinte, un ofițer din cadrul centrului militar;
- b) secretar, un cadru militar din cadrul centrului militar;
- c) 1—3 specialiști psihologi, în funcție de numărul de candidați;
- d) 2 specialiști în educație fizică;
- e) 1 consilier juridic;
- f) 1 sanitar;
- g) câte un ofițer cu atribuții pe linie de resurse umane din fiecare structură militară beneficiară.

(3) Membrii comisiei de selecție, prevăzuți la alin. (2) lit. c)—f) se asigură din cadrul structurilor militare beneficiare și/sau al altor structuri militare din subordinea categoriei de forțe ale armatei/comandamentului de armă/sprijin de care aparțin acestea.

Art. 19. — (1) Selecția candidaților cuprinde următoarele tipuri de probe:

- a) probe psihologice;
- b) probe fizice.

(2) Probele de selecție prevăzute la alin. (1) se desfășoară în aceeași zi.

(3) În funcție de numărul candidaților și posibilitățile de examinare ale comisiei prevăzute la art. 18 alin. (2), selecția acestora se poate derula pe durata mai multor zile, pe serii de candidați.

Art. 20. — În activitatea de selecție se utilizează, diferențiat, pe categorii de candidați/personal militar, instrumente de evaluare a capacităților cognitive, a trăsăturilor de personalitate, a capacității motrice, precum și a altor caracteristici stabilite de către structurile specializate ale Ministerului Apărării Naționale.

Art. 21. — (1) În activitatea de evaluare psihologică a candidaților se aplică criteriile, metodologiile, manualele și procedurile profesionale de evaluare specifice, elaborate de către Centrul de investigații sociocomportamentale și aprobate de către șeful Direcției management resurse umane.

(2) În activitatea de evaluare a nivelului capacității motrice a candidaților se aplică probele și baremele prevăzute în anexa nr. 4.

(3) Instrumentele de selecție nu se schimbă pe parcursul unui an de selecție.

Art. 22. — La activitatea de selecție participă candidații care dețin adeverință eliberată de către medicul de familie din care să rezulte faptul că sunt apti pentru efort fizic și care declară, sub semnătură, că starea psihică și cea fizică le permit susținerea probelor.

Art. 23. — (1) Procesul de selecție se încheie cu declararea candidatului în una dintre următoarele situații:

a) „Admis” — dacă îndeplinește baremul/cerințele tuturor probelor/instrumentelor/criteriilor administrate/aplicate;

b) „Respins” — dacă nu îndeplinește unul/una dintre baremele/cerințele probelor/instrumentelor/criteriilor administrate/aplicate sau dacă nu s-a prezentat pentru susținerea cel puțin a uneia dintre probele prevăzute la art. 19 alin. (1), până la încheierea perioadei de selecție.

(2) În urma desfășurării procesului de selecție, comisia prevăzută la art. 18 alin. (2) întocmește un proces-verbal, semnat de către toți membrii acesteia, în care se consemnează rezultatul final pentru fiecare candidat, potrivit alin. (1), la care se anexează tabelele nominale cu rezultatele parțiale obținute de către candidați pe fiecare probă.

(3) Candidaților participanți la procesul de selecție li se înmânează, la cerere, pe bază de semnătură, o adeverință prin care se certifică participarea acestora la această activitate.

Art. 24. — (1) Rezultatele obținute în urma desfășurării procesului de selecție se afișează la sediul centrului militar, pentru fiecare serie de candidați, în ziua următoare susținerii probelor.

(2) În baza procesului-verbal prevăzut la art. 23 alin. (2), centrul militar emite, pentru fiecare candidat, o adeverință în care se consemnează rezultatul selecției, care se introduce în dosarul de candidat.

Art. 25. — Contestațiile privind rezultatul selecției se depun în termen de 24 de ore de la afișarea rezultatelor și se soluționează de către o comisie constituită la nivelul centrului militar, prin compararea rezultatelor parțiale obținute cu rezultatul final.

Art. 26. — (1) Candidații declarați „Admis” în urma parcurgerii procesului de selecție, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (1), efectuează examinarea medicală pe baza fișei de examinare medicală, în cadrul spitalelor sau al centrelor medicale de diagnostic și tratament ambulatoriu din rețeaua sanitară a Ministerului Apărării Naționale, conform dispozițiilor șefului Direcției medicale.

(2) Expertizarea medico-militară a candidaților se realizează în baza baremului medical stabilit pentru candidații care urmează să fie chemați în rândul cadrelor militare în activitate, potrivit prevederilor Ordinului ministrului apărării naționale, al viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, al ministrului justiției, al directorului Serviciului Român de Informații, al directorului Serviciului de Informații Externe, al directorului Serviciului de Telecomunicații Speciale și al directorului Serviciului de Protecție și Pază nr. M.55/107/2.587/C/10.357/210/496/831/2014 pentru aprobarea baremelor medicale privind efectuarea examenului medical pentru admiterea în unitățile/instituțiile de învățământ militar, de informații, de ordine publică și de securitate națională, pe perioada școlarizării elevilor și studenților în unitățile/instituțiile de învățământ militar, de informații, de ordine publică și de securitate națională, pentru ocuparea funcțiilor de soldat/gradat profesionist, precum și pentru candidații care urmează a fi chemați/rechemateți/încadrați în rândul cadrelor militare în activitate/polițiștilor în serviciu/funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 686 și 686 bis din 19 septembrie 2014, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Cheltuielile aferente examinării medicale a candidaților se suportă din bugetul Ministerului Apărării Naționale.

Art. 27. — (1) În funcție de specificul funcției pentru care candidează, unele categorii de candidați efectuează examinarea medicală și/sau psihologică specială, astfel:

a) candidații pentru funcții pentru care îndeplinirea atribuțiilor presupune desfășurarea de activități aeronautice militare, la Institutul Național de Medicină Aeronautică și Spațială „General doctor aviator Victor Anastasiu”;

b) candidații pentru funcții prevăzute cu specialitatea militară „scafandri” sau pentru care îndeplinirea atribuțiilor presupune ambarcarea pe orice tip de navă, la Centrul de Medicină Navală.

(2) Prin excepție de la prevederile art. 26 alin. (1), candidații prevăzuți la alin. (1) pot efectua examinarea medicală concomitent cu examinarea medicală și/sau psihologică specială, la Institutul Național de Medicină Aeronautică și Spațială „General doctor aviator Victor Anastasiu”, respectiv la Centrul de Medicină Navală, după caz.

Art. 28. — Documentele rezultate în urma finalizării examinărilor/probelor/testelor efectuate în cadrul procesului de selecție, cele eliberate în urma examinării medicale și, după caz, a examinării medicale și/sau psihologice speciale se adaugă în dosarul de candidat, pe măsura obținerii/eliberării lor.

Art. 29. — (1) Candidații declarați „Admis” la selecție și „Apt” în urma examinării medicale în condițiile art. 26 sau ale art. 27, după caz, sunt repartizați pe funcții/structuri militare, pe baza opțiunilor exprimate.

(2) Repartiția candidaților pe funcții, în condițiile alin. (1), se realizează de către centrele militare, în baza unei metodologii elaborate de către Direcția personal și mobilizare.

(3) Dosarele candidaților rezerviști repartizați, care îndeplinesc criteriile specifice prevăzute la art. 9 alin. (1), respectiv la art. 10 alin. (1), sunt trimise la structurile beneficiare în vederea încheierii contractelor.

(4) Dosarele candidaților fără pregătire militară și ale candidaților rezerviști prevăzuți la art. 11, repartizați, sunt trimise la instituțiile în care se desfășoară formarea inițială.

(5) Dosarele candidaților declarați „Respins”, respectiv ale celor declarați „Inapt” în urma desfășurării examinării medicale în condițiile art. 26 sau ale art. 27 sunt clasate și se păstrează timp de 1 an la centrele militare care le-au întocmit.

Art. 30. — (1) Candidații fără pregătire militară și candidații rezerviști prevăzuți la art. 11, repartizați pentru funcții prevăzute cu arme/servicii și specialități militare, pentru care este necesară deținerea permisului auto sau obținerea brevetului de conducere a tehnicii specifice armelor respective, efectuează examinarea psihotehnică specifică la prezentarea în instituțiile în care se desfășoară formarea inițială, prin grija laboratoarelor psihotehnice ale Ministerului Apărării Naționale, potrivit actelor normative în vigoare.

(2) Dosarele candidaților declarați „Respins” în urma examinării psihotehnice specifice se trimit la centrele militare care le-au întocmit în vederea clasării.

SECȚIUNEA a 5-a

Formarea rezerviștilor voluntari

Art. 31. — (1) Formarea rezerviștilor voluntari este inițială și continuă.

(2) Formarea inițială a rezerviștilor voluntari reprezintă procesul de instruire instituționalizată a candidaților fără pregătire militară, respectiv a candidaților rezerviști prevăzuți la art. 11, pe timpul programului de instruire inițială prevăzut la art. 15 din Lege, pentru formarea competențelor, înțelese ca ansamblu multifuncțional și transferabil de cunoștințe, deprinderi/abilități și atitudini necesare pentru îndeplinirea la parametri maximi atribuțiilor funcțiilor în care vor fi încadrați.

(3) Formarea continuă se desfășoară pe timpul îndeplinirii serviciului militar în rezervă în calitate de rezervist voluntar.

Art. 32. — (1) Instruirea prevăzută la art. 31 alin. (2) se execută atât în instituțiile de formare continuă, cât și în alte structuri nominalizate prin ordin al șefului Statului Major General, pe arme și specialități militare, potrivit nevoilor Ministerului Apărării Naționale.

(2) Programul de instruire inițială se execută sub forma unui curs de formare, a cărui structură este diferențiată în funcție de sursa de proveniență a candidaților, categoria de personal, arma și specialitatea militară.

(3) Pentru candidații fără pregătire militară, cursul de formare este structurat conform ordinului șefului Statului Major General privind instruirea rezerviștilor voluntari, pe module de instruire individuală de bază, individuală de specialitate și de leadership.

(4) Pentru candidații rezerviști prevăzuți la art. 11 alin. (1), cursul de formare cuprinde toate modulele prevăzute la alin. (3), iar pentru cei prevăzuți la art. 11 alin. (2), numai modulele instruirii individuale de specialitate și/sau de leadership, după caz.

(5) În funcție de specificul și conținutul instruirii, unele module/etape/secvențe din cadrul cursului de formare se pot desfășura prin gruparea candidaților de la mai multe arme/specialități militare, familii de posturi/funcții.

Art. 33. — (1) Pe timpul cursului de formare, în urma semnării angajamentului întocmit potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 5, personalului participant i se atribuie statutul de cursant, având drepturile și îndatoririle prevăzute la art. 15 alin. (2) din Lege.

(2) La finalizarea cursului de formare, absolvenții beneficiază de certificat de absolvire sau brevet de cadru militar rezervist aferent categoriei de personal pentru care s-a instruit, după caz.

Art. 34. — Instruirea rezerviștilor voluntari continuă pe timpul derulării contractului, prin participarea acestora la activitățile de instruire planificate, organizate și desfășurate în cadrul structurilor în care au fost încadrați sau în instituțiile de formare continuă pentru parcurgerea cursurilor de specializare sau de carieră, care să le asigure evoluția în carieră.

Art. 35. — (1) Pentru actualizarea cunoștințelor/deprinderilor dobândite pe timpul îndeplinirii serviciului militar, rezerviștii voluntari proveniți din rezerviști participă, în primul an de contract, la un curs de specializare.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), rezerviștii voluntari care au îndeplinit serviciul militar activ în calitate de militar profesionist și au trecut în rezervă cu cel mult 5 ani înainte de data semnării contractului nu participă la cursul de specializare, dacă arma/specializarea deținută în calitate de militar profesionist corespunde postului pe care este încadrat ca rezervist voluntar.

(3) Planificarea rezerviștilor voluntari în vederea participării la cursuri de specializare și/sau carieră se realizează de către structura militară în care sunt încadrați și se comunică acestora în termenul prevăzut la art. 21 alin. (3) lit. a) din Lege.

Art. 36. — (1) Determinarea cheltuielilor efectuate pe timpul recrutării și selecției se realizează potrivit metodologiei prevăzute în anexa nr. 6.

(2) Determinarea cheltuielilor efectuate pe timpul instruirii inițiale se elaborează în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului apărării naționale nr. M.111/2011 pentru aprobarea Normelor de restituire de către cadrele militare din Ministerul Apărării Naționale a cheltuielilor de întreținere și de instruire pe timpul școlarizării, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 909 din 21 decembrie 2011, precum și a precizărilor Direcției financiar-contabile privind aplicarea acestora.

CAPITOLUL III

Serviciul militar în rezervă în calitate de rezervist voluntar

SECȚIUNEA 1

Raporturile de serviciu dintre rezerviștii voluntari și Ministerul Apărării Naționale

Art. 37. — (1) Raporturile de serviciu ale rezerviștilor voluntari se stabilesc odată cu semnarea contractului prevăzut la art. 1 alin. (1) și se exercită în baza ordinului de numire în funcție.

(2) La încheierea contractului, Ministerul Apărării Naționale este reprezentat de către comandantul/șeful structurii militare în al cărei stat de organizare se regăsește funcția prevăzută a fi încadrată de titularul acestuia.

(3) Ordinul de numire în funcție prevăzut la alin. (1) se emite după semnarea contractului, cu respectarea competențelor pentru numirea în funcție a personalului militar, corespunzătoare gradului funcției care urmează a fi încadrată, stabilite potrivit prevederilor actelor normative în vigoare.

Art. 38. — (1) Pe durata executării contractului, rezerviștii voluntari îndeplinesc serviciul militar în rezervă, în forma prevăzută la art. 3 alin. (4) lit. a) din Legea nr. 446/2006 privind pregătirea populației pentru apărare, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Limita de vârstă până la care rezerviștii voluntari pot îndeplini serviciul militar în această calitate este cea prevăzută de lege pentru menținerea rezerviștilor în clasa a III-a de evidență, corespunzătoare categoriei de personal din care fac parte.

Art. 39. — Cu 6 luni înainte de expirarea termenului pentru care a fost încheiat contractul, părțile sunt obligate să se înștiințeze reciproc, în scris, asupra intenției de continuare sau de încetare a raporturilor de serviciu.

Art. 40. — (1) Raporturile de serviciu ale rezerviștilor voluntari pot fi modificate prin act adițional, în situația detașării sau trimiterii în misiune a acestora, în condițiile legii.

(2) Raporturile de serviciu ale rezerviștilor voluntari pot fi modificate numai în cadrul categoriei de personal militar din care fac parte.

Art. 41. — (1) Rezerviștii voluntari participă la întreaga gamă de misiuni și operații în afara teritoriului statului român, în condițiile art. 15 din Legea nr. 121/2011 privind participarea forțelor armate la misiuni și operații în afara teritoriului statului român, cu completările ulterioare, precum și ale art. 21 din Lege.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1), rezerviștii voluntari pot fi selecționați pentru încadrarea unor funcții în statul de organizare pentru misiune și/sau pentru rezervă de înlocuire, în funcție de nevoile Ministerului Apărării Naționale, potrivit Criteriilor și metodologiei privind selecția personalului în vederea participării la misiuni și operații în afara teritoriului statului român, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M. 101/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 890 din 15 decembrie 2011, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Rezerviștii voluntari selecționați potrivit prevederilor alin. (2) participă la programul de pregătire pentru misiune, în aceleași condiții ca și personalul militar în activitate.

Art. 42. - Rezerviștii voluntari pot fi detașați în cadrul Ministerului Apărării Naționale în alte structuri militare decât cele în care sunt încadrați, în următoarele situații:

- a) pentru exercitarea atribuțiilor unei alte funcții;
- b) pentru participarea la diferite forme de dezvoltare profesională;
- c) pentru desfășurarea unor activități în interesul instituției militare.

Art. 43. — (1) În situațiile prevăzute la art. 1 alin. (3) din Lege, contractele rezerviștilor voluntari se suspendă de drept, în baza ordinului de concentrare sau de mobilizare, după caz, începând cu data înscrisă în acestea.

(2) La revenirea la starea de pace, ca urmare a încetării stărilor prevăzute la alin. (1), executarea contractului în calitate de rezervist voluntar se reia începând cu data înscrisă în ordinul de demobilizare sau de desconcentrare, după caz, iar termenul de expirare al acestuia se stabilește proporțional cu perioada rămasă neexecutată la data suspendării.

SECȚIUNEA a 2-a

Îndeplinirea serviciului militar în rezervă în calitate de rezervist voluntar

Art. 44. — (1) Pe timp de pace și pe timpul stării de urgență, chemarea rezerviștilor voluntari la concentrare pentru instruire sau pentru îndeplinirea unor misiuni se realizează în baza ordinului de chemare întocmit potrivit modelului din anexa nr. 7a.

(2) Chemarea rezerviștilor voluntari la exercițiile și antrenamentele de mobilizare se realizează pe baza ordinului de chemare întocmit potrivit modelului din anexa nr. 7b.

(3) Chemarea rezerviștilor voluntari la instituirea stării de asediu, la declararea stării de mobilizare sau a stării de război se realizează pe baza ordinului de chemare prevăzut de Hotărârea Guvernului nr. 13/2011 privind aprobarea modelului ordinelor de chemare a rezerviștilor la exercițiile și antrenamentele de mobilizare, la mobilizare sau la război și a rezerviștilor voluntari la mobilizare sau la război.

(4) Chemarea rezerviștilor voluntari pentru actualizarea datelor de evidență se face prin ordin de chemare pentru clarificarea situației militare, întocmit potrivit normelor de evidență militară.

Art. 45. — (1) În situațiile în care motivele chemării și/sau perioadele de desfășurare ale instruirilor se modifică, se întocmește și se înmânează un nou ordin de chemare, cu respectarea termenului prevăzut la art. 21 alin. (4) din Lege.

(2) La înmânarea noului ordin de chemare se reține vechiul ordin de chemare.

Art. 46. — În situațiile prevăzute la art. 21 alin. (3) lit. c) din Lege, chemarea se face prin delegatul structurii militare în care aceștia sunt încadrați, care va avea asupra lui delegația de serviciu.

Art. 47. — Pe durata instruirii prevăzută la art. 22 alin. (1) din Lege, programul efectiv de lucru al rezerviștilor voluntari se stabilește numai în zilele lucrătoare, în limita a 8 ore zilnic.

Art. 48. — Pe timpul participării la instruire sau la misiuni, între rezerviștii voluntari și personalul militar în activitate, respectiv personalul civil se stabilesc tipurile de relații prevăzute de actele normative specifice în vigoare pentru militari/personalul civil din Armata României.

Art. 49. — (1) Examenul medical periodic al rezerviștilor voluntari se realizează în baza fișei de examinare medicală tip Ministerul Apărării Naționale, potrivit metodologiei stabilite prin dispoziție a șefului Direcției medicale.

(2) Examenele medicale prin care se asigură supravegherea stării de sănătate a rezerviștilor voluntari se planifică în perioadele premergătoare concentrărilor pentru participare la instruire, de către unitățile sanitare militare, de comun acord cu structurile militare cu care aceștia au încheiate contracte.

(3) Expertizarea medico-militară a rezerviștilor voluntari, la examenul medical periodic, se realizează în baza baremului medical aplicabil personalului militar în activitate.

Art. 50. — (1) Accesul rezerviștilor voluntari la informații clasificate este permis în baza documentelor de acces și cu respectarea principiului necesității de a cunoaște.

(2) Accesul rezerviștilor voluntari în obiectivele militare, în zonele de securitate și zonele administrative se face în

conformitate cu prevederile Normelor privind protecția informațiilor clasificate în Ministerul Apărării Naționale, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M. 9/2013, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 și 115 bis din 28 februarie 2013.

SECȚIUNEA a 3-a

Drepturi și obligații pe durata îndeplinirii serviciului militar

Art. 51. — (1) Rezerviștilor voluntari li se asigură drepturile de echipament stabilite pentru aceștia prin Hotărârea Guvernului nr. 809/1994 privind aprobarea normelor de echipare, în timp de pace, a personalului din instituțiile publice, aparținând Sectorului de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Rezerviștii voluntari poartă uniforma militară numai pe timpul participării la instruire sau la îndeplinirea unor misiuni, potrivit Legii.

(3) Articolele de echipament pentru rezerviștii voluntari se asigură pe durata contractului și se păstrează la structura militară în care sunt încadrați, în perioadele când nu participă la instruire sau la îndeplinirea unor misiuni, în încăperi special destinate.

Art. 52. — (1) Pe timpul desfășurării instruirii inițiale, a concentrărilor pentru participare la instruire/misiuni sau la alte forme de instruire, rezerviștii voluntari beneficiază de aceleași condiții de cazare prevăzute în actele normative specifice în vigoare pentru personalul militar în activitate.

(2) Rezerviștii voluntari, pe timpul cât sunt concentrați pentru instruire, pot să nu fie încazarmați, numai în situația în care au domiciliul în localitatea de dislocare a structurii militare unde sunt încadrați sau în localități situate la distanțe mai mici de 50 km, cu decontarea cheltuielilor de transport.

Art. 53. — Rezerviștii voluntari, pe timpul participării la instruire sau la îndeplinirea unor misiuni, beneficiază de normele de hrană, sub formă de hrană preparată sau de valoarea financiară neimpozabilă a acestora, potrivit reglementărilor aplicabile personalului militar în activitate.

Art. 54. — (1) Rezerviștii voluntari au obligația de a-și menține nivelul de pregătire fizică pe timpul cât nu participă la instruire sau la îndeplinirea unor misiuni.

(2) Anual, pe timpul instruirii prevăzute la art. 22 alin. (1) din Lege se execută evaluarea nivelului de pregătire fizică a rezerviștilor voluntari.

(3) Evaluarea nivelului de pregătire fizică a rezerviștilor voluntari se realizează pe baza baremelor stabilite pentru personalul militar în activitate prin Regulamentul educației fizice militare, aprobat prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.149/2012, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 și 88 bis din 11 februarie 2013, cu modificările ulterioare.

SECȚIUNEA a 4-a

Acordarea gradelor, înaintarea în gradul următor și promovarea în funcție a rezerviștilor voluntari

Art. 55. — (1) Rezerviștilor voluntari proveniți potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) lit. b) din Lege li se acordă primul grad militar corespunzător categoriei de personal din care fac parte, la semnarea contractului în această calitate, prin ordine ale comandaților care au competențe în acest sens, stabilite prin ordin al ministrului apărării naționale.

(2) În formulele de adresare/prezentare și în înscrisuri se folosește expresia „..... (gradul) rezervist voluntar”.

Art. 56. — (1) Rezerviștii voluntari pot fi înaintați în gradul următor, de regulă, la finalizarea perioadei de concentrare pentru îndeplinirea unei misiuni sau la reînnoirea/prelungirea contractului, cu respectarea competențelor prevăzute în actele normative specifice în vigoare.

(2) Pe timpul executării contractului, rezerviștii voluntari pot fi înaintați în gradul următor cu respectarea stagiilor minime în grad prevăzute de lege pentru personalul militar în rezervă și numai dacă permite gradul funcției de încadrare prevăzută în contract.

(3) Pentru a fi înaintați în gradul următor, rezerviștii voluntari trebuie să îndeplinească aceleași condiții de studii/cursuri ca și personalul militar în activitate.

Art. 57. — (1) Promovarea în funcție a rezerviștilor voluntari se realizează cu respectarea prevederilor actelor normative specifice referitoare la competențele de numire în funcție, după finalizarea cel puțin a primului contract de 4 ani.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), promovarea în funcție a rezerviștilor voluntari se poate realiza și înainte de finalizarea primului contract dacă, în cazul desființării funcției în care sunt încadrați sau la încadrarea acestora cu personal militar în activitate, există posibilitatea încadrării pe o funcție superioară și îndeplinesc toate celelalte condiții legale.

(3) Promovarea în funcție a rezerviștilor voluntari, în situațiile prevăzute la alin. (1) și (2), se realizează prin încheierea unui nou contract pentru funcția respectivă.

(4) Pentru promovarea în funcție a rezerviștilor voluntari, aceștia trebuie să îndeplinească aceleași condiții de studii/cursuri ca și personalul militar în activitate.

SECȚIUNEA a 5-a

Încetarea serviciului militar în calitate de rezervist voluntar

Art. 58. — (1) Raporturile de serviciu ale rezerviștilor voluntari încetează prin decizie a comandantului/șefului structurii militare cu care au încheiat contractul.

(2) În situațiile prevăzute la art. 27 alin. (1) lit. a), d), e), k), n) p) și ș) din Lege, decizia se emite la propunerea structurii de resurse umane.

(3) În situațiile prevăzute la art. 27 alin. (1) lit. b), c), h) j), l), m), q) și s) din Lege, decizia se emite la propunerea comandantului sau șefului direct al rezervistului voluntar.

(4) Propunerea pentru încetarea contractului se face prin raport scris, avizat de către consilierul juridic.

(5) Decizia de încetare a contractului se consemnează în ordinul de zi pe unitate și se comunică în scris centrului militar pe a cărui rază de responsabilitate își are acesta domiciliul.

Art. 59. — În situația prevăzută la art. 27 alin. (1) lit. a) din Lege, data de încetare a contractului este prima zi după expirarea termenului pentru care a fost încheiat contractul.

Art. 60. — (1) În situația prevăzută la art. 27 alin. (1) lit. b) din Lege, raportul se întocmește în 5 zile lucrătoare de la primirea noilor state de organizare sau a unor modificări ale celor actuale.

(2) Data de încetare a contractului este, de regulă, cu cel puțin o zi înainte de data intrării în vigoare a ordinelor de desființare ori a noilor state de organizare.

Art. 61. — (1) Încetarea contractului în situația prevăzută la art. 27 alin. (1) lit. c) din Lege se face în baza aprobării pe raportul scris al rezervistului voluntar adresat comandantului/șefului structurii militare.

(2) Data de încetare a contractului este convenită de ambele părți.

Art. 62. — În situația prevăzută la art. 27 alin. (1) lit. d) din Lege, contractul încetează la data în care rezervistul voluntar trece la îndeplinirea serviciului militar activ.

Art. 63. — (1) În situația prevăzută la art. 27 alin. (1) lit. e) din Lege, raportul privind încetarea contractului se întocmește până la data de 20 a lunii premergătoare celei în care rezervistul voluntar împlinește limita de vârstă pentru scoaterea din evidența militară ca rezervist.

(2) Data de încetare a contractului este ziua în care împlinește limita de vârstă pentru scoaterea din evidența militară ca rezervist.

Art. 64. — (1) În situațiile prevăzute la art. 27 alin. (1) lit. f) și r) din Lege, comandantul/șeful structurii militare înștiințează rezervistul voluntar în cauză despre motivele care stau la baza

desfacerii unilaterale a contractului, din inițiativa Ministerului Apărării Naționale.

(2) Raportul se întocmește cu cel puțin 60 de zile înainte de data încetării contractului.

Art. 65. — (1) În situația prevăzută la art. 27 alin. (1) lit. g) din Lege, contractul încetează la cererea rezervistului voluntar.

(2) Rezervistul voluntar care solicită să îi înceteze contractul prin demisie adresează raport scris comandantului/șefului structurii militare în care specifică data de încetare a acestuia.

(3) Raportul se aprobă la termenul și întrunirea condițiilor legale.

Art. 66. — (1) În situațiile prevăzute la art. 27 alin. (1) lit. h), i) și s) din Lege, în raportul cu propunerea pentru încetarea contractului se prezintă motivele încetării acestuia.

(2) Raportul se prezintă spre aprobare comandantului/șefului structurii militare în termen de 3 zile lucrătoare de la data adoptării deciziei de sancționare propusă prin actul de constatare întocmit de către comisia de cercetare.

(3) Data de încetare a contractului este a 15-a zi lucrătoare, calculată de la data comunicării deciziei de sancționare.

Art. 67. — (1) În situația prevăzută la art. 27 alin. (1) lit. j) din Lege, raportul cu propunerea de încetare a contractului, la care se anexează o copie de pe hotărârea judecătorească, se prezintă comandantului în termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii hotărârii judecătorești definitive.

(2) Contractul încetează după 15 zile lucrătoare de la data prezentării propunerilor comandantului/șefului structurii militare.

Art. 68. — În situațiile prevăzute la art. 27 alin. (1) lit. k) și n) din Lege, raportul se prezintă comandantului structurii militare în termen de 3 zile lucrătoare de la data primirii hotărârii judecătorești la care se anexează o copie după aceasta.

Art. 69. — (1) În situația prevăzută la art. 27 alin. (1) lit. l) din Lege, raportul se prezintă comandantului structurii militare în termen de 3 zile lucrătoare de la data constatării neîndeplinirii condițiilor de la momentul încheierii contractului.

(2) Data de încetare a contractului este la 5 zile lucrătoare de la data aprobării raportului.

Art. 70. — (1) În situația prevăzută la art. 27 alin. (1) lit. m) din Lege, raportul se prezintă comandantului structurii militare în termen de două zile lucrătoare de la data primirii deciziei autorității competente privind retragerea motivată a avizului de securitate la care se anexează o copie de pe aceasta.

(2) Contractul încetează după 15 zile lucrătoare de la primirea propunerii.

Art. 71. — (1) În situațiile prevăzute la art. 27 alin. (1) lit. o) și p) din Lege, raportul se prezintă comandantului structurii militare în termen de 5 zile lucrătoare de la rămânerea definitivă a deciziei medicale a comisiilor de expertiză medico-militară.

(2) Încetarea contractului se dispune în termen de 30 de zile de la data primirii actelor medicale.

Art. 72. — În situația prevăzută la art. 27 alin. (1) lit. q) din Lege, data încetării contractului corespunde cu data plecării în străinătate.

Art. 73. — În situația prevăzută la art. 27 alin. (1) lit. ș) din Lege, data încetării contractului este cea consemnată în certificatul de deces.

SECȚIUNEA a 6-a

Evidența rezerviștilor voluntari

Art. 74. — (1) Sistemul de evidență a rezerviștilor voluntari se constituie în scopul cunoașterii permanente și exacte a situației necesarului și existentului acestei categorii de personal, precum și a principalelor date necesare evoluției în carieră, asigurării drepturilor materiale, financiare și de altă natură convenite acestora, potrivit prevederilor legale.

(2) Comandanții/Șefii structurilor militare au obligația să asigure organizarea și ținerea evidenței rezerviștilor voluntari, iar șefii compartimentelor/similare de resurse umane răspund

de actualizarea permanentă a datelor și documentelor de evidență militară a rezerviștilor voluntari.

Art. 75. — (1) Documentul care atestă calitatea de rezervist voluntar este legitimația militară.

(2) Emiterea, evidența, utilizarea și retragerea legitimațiilor militare prevăzute la alin. (1) se realizează potrivit prevederilor metodologiilor și instrucțiunilor specifice, aplicabile personalului militar în activitate.

(3) Pentru cadrele militare rezerviști voluntari, în aplicarea metodologiei privind emiterea, utilizarea, retragerea și evidența legitimațiilor militare, se respectă următoarele particularități:

a) culoarea cardului este mov pal;

b) seriile legitimațiilor militare sunt reprezentate de înscrisul RzV;

c) fotografia se descarcă din cadrul sistemului informatic pentru managementul persoanelor ce încadrează funcții la război din structurile militare ale Ministerului Apărării Naționale;

d) termenul de emitere a legitimațiilor militare este de 90 de zile de la semnarea contractului;

e) pe durata contractului, în perioadele în care nu participă la instruire sau la îndeplinirea unor misiuni, legitimațiile militare se păstrează la structura de resurse umane la care aceștia sunt în evidență.

Art. 76. — (1) La prezentarea pentru participare la instruire sau îndeplinirea unor misiuni, rezerviștii voluntari predau livretele militare compartimentului de resurse umane al structurii militare în care sunt încadrați, care le păstrează și le actualizează pe toată durata desfășurării acestora.

(2) La încheierea activităților prevăzute la alin. (1), rezerviștilor voluntari li se înmânează livretele militare actualizate cu datele corespunzătoare activităților desfășurate.

Art. 77. — Rezerviștii voluntari au obligația să înștiințeze de îndată structura militară cu care au încheiat contract despre modificările apărute în datele de evidență și anunțare, în scopul actualizării operative a documentelor de evidență nominală și a bazei de date a sistemului informatic.

Art. 78. — (1) La încetarea contractului rezerviștilor voluntari și trecerea acestora în poziția de rezerviști, în rezerva de mobilizare, documentele de evidență ale acestora se trimit centrului militar pe a cărui rază de responsabilitate își au domiciliul.

(2) În situația în care rezerviștii voluntari sunt declarați „admis” pentru a urma o formă de îndeplinire a serviciului militar în activitate, documentele de evidență ale acestora se trimit structurilor militare unde au fost repartizați pentru instruire/formare.

Art. 79. — (1) Consultarea și comunicarea de date și informații din sistemul de evidență nominală a rezerviștilor voluntari se realizează numai cu aprobarea comandantului/șefului structurii militare la care acestea se păstrează, cu respectarea strictă a prevederilor legale referitoare la protecția informațiilor personale.

(2) Prevederile normelor privind protecția informațiilor clasificate în Armata României se aplică și pentru documentele de evidență nominală ale rezerviștilor voluntari.

SECȚIUNEA a 7-a

Decontarea cheltuielilor de deplasare

Art. 80. — (1) Rezerviștii voluntari care au domiciliul/reședința în afara perimetrului localității de dislocare a structurii militare în care sunt încadrați sau în care se instruiesc beneficiază de decontarea cheltuielilor de deplasare la chemarea la exerciții de mobilizare, la concentrare sau la mobilizare, precum și în alte situații prevăzute de Lege.

(2) De decontarea cheltuielilor de deplasare beneficiază și cetățenii prevăzuți la art. 14 alin. (5) din Lege, la prezentarea pentru participarea la programul de instruire inițială, dacă au

domiciliul/reședința în afara perimetrului localității de dislocare a structurii militare în care se desfășoară acesta.

(3) La încheierea activităților pentru care au fost chemați, celor care se încadrează în prevederile alin. (1) și/sau (2) li se asigură documente militare de transport sau sume în numerar pentru deplasarea în localitățile de domiciliu/reședință.

Art. 81. — (1) Deplasarea rezerviștilor voluntari și a cetățenilor prevăzuți la art. 14 alin. (5) din Lege, în condițiile prevăzute la art. 80 alin. (1) și (2), se poate realiza cu categoriile de mijloace de transport în comun la care au dreptul, aparținând operatorilor economici autorizați pentru a presta servicii de transport de persoane, denumiți în continuare *transportatori*, sau cu mijloace auto personale.

(2) Cheltuielile de deplasare se calculează pentru distanța dintre localitatea de domiciliu/reședință și localitatea de dislocare a structurii militare în care este încadrat cel în cauză sau în care se instruește, pe drumul cel mai scurt cu mijlocul de transport ales.

(3) Valoarea cheltuielilor de deplasare reprezintă, după caz:

a) pentru deplasarea cu mijloace de transport în comun — suma valorilor legitimațiilor de călătorie emise de către transportatori, la care se adaugă sumele plătite pentru comisioane percepute de agențiile de voiaj și/sau ca taxe specifice pentru călători, reglementate în legislația națională;

b) pentru deplasarea cu mijloace auto personale — contravaloarea carburantului consumat pe distanța prevăzută la alin. (2), în cuantumul prevăzut de reglementările în vigoare aplicabile personalului militar în activitate, la care se pot adăuga sumele plătite ca taxe de autostradă, taxe de transbordare sau alte taxe specifice reglementate în legislația națională.

(4) Nu fac obiectul decontării următoarele categorii de cheltuieli:

a) taxe percepute suplimentar pentru depășirea limitei de greutate a bagajelor de mână;

b) taxe percepute suplimentar de agențiile de voiaj pentru diferite servicii prestate;

c) amenzi pentru nerespectarea prevederilor legislației rutiere în vigoare.

(5) Cuantumul sumei în numerar asigurată în condițiile art. 80 alin. (3) este egal cu contravaloarea documentelor militare de transport la care au dreptul cei în cauză.

Art. 82. — (1) Decontarea cheltuielilor de deplasare se realizează în baza ordinului de chemare, a legitimațiilor de călătorie și a altor documente justificative, după caz.

(2) Pentru admiterea la decontare a legitimațiilor de călătorie, acestea trebuie să aibă înscrise denumirea transportatorului, prețul și data efectuării călătoriei.

(3) Documentele justificative prevăzute la alin. (1) sunt:

a) bon fiscal/chitanță eliberat(ă) de stația de alimentare cu carburanți, din care să rezulte prețul de achiziție al carburantului la data alimentării;

b) bonuri fiscale/chitanțe eliberate la plata taxelor prevăzute la art. 81 alin. (3);

c) nota personală, anexată la ordinul de chemare, în care se menționează ruta și numărul de kilometri parcurși — numai la deplasarea cu mijloace auto personale.

(4) În toate situațiile, legitimațiile de călătorie și documentele prevăzute la alin. (3) lit. a) și b) se admit la decontare numai dacă data înscrisă pe acestea este anterioară cu cel mult 24 de ore față de data înscrisă în ordinul de chemare.

Art. 83. — (1) Decontarea cheltuielilor de deplasare ale rezerviștilor voluntari în condițiile prezentelor norme se realizează de către structurile militare în care aceștia sunt încadrați, iar cele ale cetățenilor prevăzuți la art. 14 alin. (5) din Lege, de către structurile militare în care desfășoară programul de pregătire inițială, în termen de 5 zile lucrătoare de la data prezentării documentelor prevăzute la art. 82 alin. (1).

(2) Pentru asigurarea drepturilor de decontare a cheltuielilor de deplasare, structurile militare prevăzute la alin. (1) și centrele militare solicită de la structurile teritoriale abilitate, anual, până la 1 decembrie, sau ori de câte ori este nevoie, lista operatorilor economici licențiați să presteze servicii de transport de persoane și datele de identificare socială/fiscală ale acestora.

(3) Lista operatorilor economici prevăzută la alin. (2) se aduce la cunoștința rezerviștilor voluntari, prin grija structurilor militare în care sunt încadrați, respectiv a cetățenilor prevăzuți la art. 14 alin. (5) din Lege, prin grija centrelor militare.

(4) În sensul prezentelor norme, prin *structuri teritoriale abilitate* se înțelege organismele și agențiile teritoriale ale autorităților și instituțiilor publice care acordă licențe de transport rutiere, feroviare, aeriene și navale, potrivit legii.

(5) Structurile militare care nu au structură financiar-contabilă înaintează eșalonului în a cărui asigurare financiară se află, în termen de 5 zile de la prezentarea rezerviștilor voluntari, documentele de călătorie și pe cele justificative ale acestora.

Art. 84. — (1) Pe durata participării la instruire sau la îndeplinirea unor misiuni, rezerviștii voluntari au aceleași drepturi de transport ca și personalul militar în activitate, corespunzătoare categoriei de personal din care fac parte, conform normelor metodologice în vigoare.

(2) Cetățenii prevăzuți la art. 14 alin. (5) din Lege, pe durata programului de instruire inițială, au drepturile de transport corespunzătoare soldaților și gradaților profesioniști, conform normelor metodologice în vigoare.

SECȚIUNEA a 8-a

Prezentarea publică a informațiilor militare de către rezerviștii voluntari

Art. 85. — (1) Prin *informații militare*, în sensul dispozițiilor art. 10 alin. (3) din Lege, se înțelege informațiile referitoare la instituția militară sau cele din interiorul acesteia, care se gestionează potrivit prevederilor Instrucțiunilor privind activitatea de informare și relații publice în Ministerul Apărării Naționale, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M. 76/2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 17 iunie 2016.

(2) Rezerviștii voluntari respectă prevederile instrucțiunilor menționate la alin. (1) pe toată durata derulării contractului în această calitate, atât pe timpul participării la instruire sau la misiuni, cât și în perioada când nu participă la aceste activități.

Art. 86. — (1) Orice opinie personală postată în conturile individuale ale rezerviștilor voluntari, deschise în nume propriu pe rețelele de socializare, nu este considerată ca reprezentând punctul de vedere al instituției militare.

(2) Postările rezerviștilor voluntari pe conturile personale nu trebuie să aducă prejudicii de imagine instituției militare, trebuie să respecte regulile de comportament asumate, prevăzute de legislația în vigoare referitoare la statutul cadrelor militare, soldaților și gradaților profesioniști.

(3) Rezerviștii voluntari răspund pentru comportamentul și postările personale în mediul on-line, conform normelor și regulamentelor militare în vigoare și ale prevederilor cadrului normativ național, potrivit cărora spațiul virtual este definit ca fiind spațiu public.

CAPITOLUL IV

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 87. — Comandanții/Șefii structurilor militare stabilite potrivit prevederilor art. 3 alin. (2) răspund de pregătirea personalului, de asigurarea bazei materiale și a infrastructurii necesare formării, respectiv a instruirii rezerviștilor voluntari repartizați.

Art. 88. — Anexele nr. 1—7b fac parte integrantă din prezentele norme metodologice.

— Model —

ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
Unitatea Militară nr.NECLASIFICAT
Exemplarul nr.**C O N T R A C T**
pentru îndeplinirea serviciului militar în calitate de rezervist voluntar

Nr. din.....

A. Părțile contractuluiMinisterul Apărării Naționale, prin U.M....., cu sediul în
(indicativul numeric) (adresă/localitate/județ)telefon reprezentată legal prin în calitate de
(nr. telefon) (gradul, numele și prenumele) (funcția)și domnul/doamna domiciliat(ă) în localitatea str. nr., bl.
(gradul, numele și prenumele)sc., ap., județul posesor/posesoare al/a buletinului/cărții de identitate seria nr., eliberat(ă) de la data de, CNP, denumit în continuare *rezervist voluntar*, am încheiat prezentul contract în următoarele condiții:**B. Obiectul contractului**

Îndeplinirea serviciului militar în rezervă, în calitate de rezervist voluntar, prin încadrarea unei funcții prevăzute în statul de organizare al U.M. nr.

.....
(indicativul numeric și localitatea de dislocare)**C. Funcția**.....
(denumirea funcției, fără detalii referitoare la conexiuni, elemente de salarizare etc.)

cu specificațiile și atribuțiile prevăzute în Fișa postului înregistrată cu nr.

D. Criterii de evaluare a activității profesionale

— conform prevederilor

(Se înscrie, după caz, Ordinul ministrului apărării naționale nr. M. 122/2014 privind aprobarea Metodologiei întocmirii aprecierilor de serviciu pentru cadrele militare din structurile Ministerului Apărării Naționale, pe timp de pace, cu completările ulterioare, pentru cadre militare, sau Ordinul ministrului apărării naționale nr. M. 39/2010 privind aprobarea Instrucțiunilor de aplicare în Ministerul Apărării Naționale a prevederilor Legii nr. 384/2006 privind statutul soldaților și gradaților voluntari, cu modificările și completările ulterioare, pentru gradați și soldați.)

E. Riscuri specifice postului

— conform prevederilor din Fișa postului nr.....

F. Durata contractului

— pe durată determinată, de la data de până la data de

G. Durata concediului de odihnă

— pentru perioada participării la instruire: concediu de odihnă, proporțional cu numărul de zile de participare efectivă;

— pentru perioada participării la misiuni în afara teritoriului național: concediul de odihnă suplimentar, conform prevederilor art. 16 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2011 privind participarea forțelor armate la misiuni și operații în afara teritoriului statului român, cu completările ulterioare;

— pentru perioada cât nu participă la instruire/misiuni: nu se acordă.

H. Condițiile de acordare a preavizului și durata acestuia

— 60 de zile, în condițiile prevăzute la art. 28 alin. (2) din Legea nr. 270/2015 privind Statutul rezerviștilor voluntari.

I. Veniturile salariale și periodicitatea plății acestora

— soldă de funcție și de grad, pentru numărul de zile de participare efectivă la instruire/misiuni, în situațiile prevăzute la art. 21 alin. (1) din Legea nr. 270/2015;

— indemnizație lunară în cuantum de 10% din suma reprezentând solda de funcție pe care sunt încadrați, conform contractului încheiat și solda gradului deținut, în perioada în care nu participă la instruire sau la misiuni în cadrul structurilor în care sunt încadrați;

— drepturi salariale stabilite potrivit art. 77 alin. (1) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în situațiile prevăzute la art. 21 alin. (2) din Legea nr. 270/2015;

— primă de fidelitate — în condițiile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 270/2015.

J. Durata normală a muncii, exprimată în ore/zi și zile/an

— zilnic 8 h; 5 zile/săptămână.

K. Formarea profesională

— cursuri de specializare/perfecționare,

L. Mobilitate

— executarea atribuțiilor de serviciu nu se realizează într-un loc stabil de muncă. În acest caz, angajatul beneficiază de decontarea cheltuielilor de transport și de indemnizație de delegare/detașare.

M. Păstrarea confidențialității

— pe toată durata contractului individual de muncă și după încetarea acestuia, angajatul nu transmite date sau informații de care a luat cunoștință în timpul executării contractului, în condițiile stabilite de lege și de actele normative în vigoare.

N. Comunicările în scris

— prin ordine de chemare — pentru concentrări pentru participarea la instruire sau la misiuni, precum și pentru actualizarea datelor de evidență;

— prin raport — pentru cereri sau alte situații.

O. Drepturi și obligații generale ale părților

O.1. Ministerul Apărării Naționale are, în principal, următoarele drepturi:

a) să exercite controlul asupra modului de îndeplinire a atribuțiilor funcționale;

b) să constate săvârșirea abaterilor disciplinare și să aplice sancțiunile corespunzătoare, potrivit legii și Regulamentului disciplinei militare;

c) să beneficieze de capacitatea de muncă a rezervistului voluntar în funcția repartizată, pe o perioadă de ani, în condițiile legii și ale prezentului contract.

O.2. Rezervistul voluntar are, în principal, următoarele drepturi:

a) hrană, echipament și materiale de întreținere și alte drepturi materiale gratuite, pe timpul participării la instruire și la îndeplinirea unor misiuni;

b) drepturi bănești, acordate în condițiile legii și ale prezentului contract;

c) condiții de instruire/pregătire prevăzute de dispozițiile legale în vigoare pentru personalul militar în activitate, la chemarea la concentrare pentru îndeplinirea unor misiuni;

d) asistență medicală și medicamente gratuite, în condițiile plății contribuției stabilite de lege.

O.3. Ministerului Apărării Naționale îi revin, în principal, următoarele obligații:

a) să înmâneze rezervistului voluntar ordinele de chemare în termenele prevăzute de lege;

b) să acorde rezervistului voluntar toate drepturile ce decurg din prezentul contract și din actele normative în vigoare;

c) să rețină și să vireze contribuțiile datorate de angajat și de angajator, pentru perioada în care rezervistul voluntar participă la instruire și la îndeplinirea unor misiuni, conform legii;

d) să asigure permanent condițiile tehnice și organizatorice necesare formării și perfecționării pregătirii militare și de specialitate a rezervistului voluntar;

e) să informeze rezervistul voluntar asupra condițiilor de pregătire, drepturilor și obligațiilor acestuia pe timpul participării la instruire;

f) să elibereze, la cerere, toate documentele care atestă pregătirea militară efectuată;

g) să asigure confidențialitatea datelor cu caracter personal.

O. 4. **Rezervistului voluntar îi revin, în principal, următoarele obligații**

a) să se prezinte la data, ora și locul prevăzute în ordinele de chemare;

b) să își însușească cunoștințele și să își formeze deprinderile în arma/serviciul sau specialitatea militară în care se instruieste;

c) să respecte prevederile legilor țării, jurământului militar, regulamentelor militare și celorlalte acte normative în vigoare care reglementează activitatea în școlile de aplicație ale armelor/centrelor de pregătire/unitățile de instrucție;

d) să folosească cu eficiență baza materială și celelalte bunuri materiale de instruire existente în structura militară și să le păstreze în stare de funcționare;

e) să manifeste în toate împrejurările o comportare demnă și civilizată, să apere onoarea și demnitatea de militar, să aibă o ținută militară regulamentară și să nu săvârșescă abateri disciplinare;

f) în cazul încetării raporturilor de serviciu cu Ministerul Apărării Naționale în condițiile art. 27 alin. (1) lit. g) — m), q) și s) din Legea nr. 270/2015, să restituie cheltuielile pentru selecție și instruire inițială*), proporțional cu perioada din contract**) rămasă neexecutată, precum și integral prima de fidelitate acordată.

P. Dispoziții finale

Orice modificare privind clauzele contractuale***) în timpul executării contractului impune încheierea unui act adițional la contract, conform dispozițiilor legale.

Prezentul contract s-a încheiat în două exemplare, câte unul pentru fiecare parte****).

Prezentul contract se suspendă de drept la instituirea stării de asediu, precum și la declararea stării de mobilizare sau a stării de război, potrivit legii.

Comandantul/Șeful U.M. nr.,

(gradul, numele și prenumele)

Rezervist voluntar,

(gradul, numele și prenumele)

Consilier juridic,

(gradul, numele și prenumele)

*) Pentru rezerviștii voluntari care se încadrează în prevederile art. 15 alin. (3) din Legea nr. 270/2015, în clauza prevăzută la subparagraful O.4. lit. f), în locul cheltuielilor pentru instruire inițială se va menționa restituirea cheltuielilor generate de acordarea drepturilor de echipament în condițiile art. 51 din normele metodologice.

**) În cazul în care încetarea raporturilor de muncă cu Ministerul Apărării Naționale survine pe timpul executării celui de-al doilea contract sau ulterior, se restituie doar prima de fidelitate acordată la încheierea contractului respectiv.

***) Clauzele prevăzute în prezentul model sunt orientative, comandantii structurilor beneficiare putând adapta conținutul acestora la particularitățile fiecărei situații în parte.

****) În conținutul contractului se consemnează numai informații neclasificate.

arma/serviciul și specialitatea militară sau specializarea:

1.

alte opțiuni:

2.

(arma/serviciul și specialitatea militară sau specializarea)

3.

(arma/serviciul și specialitatea militară sau specializarea)

pe o funcție corespunzătoare din cadrul:

1. U.M. nr.

(indicativul și localitatea de dislocare)

alte opțiuni:

2. U.M. nr.

(indicativul și localitatea de dislocare)

Declar pe propria răspundere că:

a) accept investigarea activității mele trecute după regulile specifice Ministerului Apărării Naționale;

b) nu sunt în curs de urmărire penală sau de judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni;

c) nu fac parte din organizații aflate în afara legii;

d) nu aparțin unor culte sau secte religioase interzise de lege;

e) orice boală avută sau găsită în perioada de la examinarea medicală până la finalizarea selecției o voi sesiza unității sanitare la care am efectuat vizita medicală. În cazul în care nu voi anunța unitatea sanitară despre boala apărută, iar aceasta va fi descoperită, voi suporta consecințele legale;

f) îmi asum toate riscurile ce pot surveni în timpul parcurgerii procesului de selecție, ca urmare a stării de graviditate/maternitate.

În cazul în care voi fi declarat(ă) admis(ă), mă oblig să semnez angajamentul/contractul*****) cu Ministerul Apărării Naționale, de care am luat cunoștință, în caz contrar mă oblig să restitui cheltuielile generate de recrutarea și selecția mea.

Declar că îmi asum răspunderea exactității datelor înscrise în prezentul acord, iar în situația în care acestea nu corespund realității voi suporta consecințele legale.

Semnătura candidatului/candidatei

.....

Data

*) În cazul în care numele a fost schimbat, se va indica și numele anterior.

**) Se trec toate cetățeniile deținute.

***) Se înscrie una dintre următoarele situații: „rezervist”, „cetățean încorporabil” sau „cetățean fără obligații militare”; rezerviștii înscriu inclusiv gradul, arma și specialitatea militară deținute în această calitate, conform datelor înscrise în livretul militar.

****) Se bifează o singură opțiune.

*****) După caz.

*ANEXA Nr. 4
la normele metodologice*

ROMÂNIA

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

Testul de evaluare a nivelului de pregătire fizică pentru rezerviștii voluntari

Vârsta		Grupa I (până la 31 ani)	Grupa a II-a (31—35 ani)	Grupa a III-a (36—40 ani)	Grupa a IV-a (41—45 ani)	Grupa a V-a (46—50 ani)	Grupa a VI-a (peste 51 ani)	
								Probe/Sex
Flotări (repetări)	M	12	10	8	6	4	2	
	F	6	5	4	3	2	1	
Abdomene (repetări)	M	18	16	14	12	10	8	
	F	14	12	10	8	6	4	
Alergare de rezistență	2.000 m	M	12'00"	12'30"	13'00"	13'30"	14'00"	
			1.000 m					8'00"
	2.000 m	F	14'00"	14'30"	15'00"			
			1.000 m			08'00"	08'30"	09'00"

NOTE:

1. Toate probele se execută în aceeași zi.

2. Personalul execută probele în echipament sportiv.

3. Pentru a fi declarat „admis”, personalul trebuie să participe la toate probele și să obțină baremul minim la fiecare probă (baremul specificat în tabele pentru a fi declarat „admis”).

4. Modul de execuție a probelor:

— abdomenele — poziția inițială: culcat dorsal cu mâinile la ceafă, sprijin la nivelul gleznelor. Se execută flexii ale abdomenului pe coapse, timp de două minute. În intervalul celor două minute se pot face pauze, dar sunt permise numai atunci când se ajunge în poziția inițială;

— flotările — poziția inițială: sprijin culcat facial, pe ambele brațe. Se execută flexii ale brațelor pe antebrațe până ce acestea fac între ele un unghi de 90°, timp de două minute. În intervalul celor două minute se pot face pauze, dar sunt permise numai atunci când se ajunge în poziția inițială;

— alergarea — se execută pe cât posibil în teren plat, startul dându-se din picioare. În condiții grele de teren și pe timp nefavorabil — teren moale, cu apă, gheață, lapoviță, ger, caniculă — baremele prevăzute se măresc cu câte 15 secunde pentru fiecare 1.000 metri.

5. Ordinea de executare a probelor: flotări, abdomene și alergare

6. După testarea unui grup sau colectiv la o probă se trece imediat la testarea pentru proba următoare, în aceeași ordine de execuție, pentru proba de alergare acordându-se un timp de 15—20 de minute pentru încălzirea specifică.

7. Pentru departajarea personalului din punctul de vedere al nivelului de pregătire fizică, se va utiliza ca algoritm de calcul pe fiecare probă astfel:

— pentru fiecare repetare executată în plus față de baremul minim la proba de abdomene, se adaugă câte 1 punct;

— pentru fiecare repetare executată în plus față de baremul minim la proba de flotări, se adaugă câte 2 puncte;

— pentru fiecare 5 secunde obținute sub baremul minim la proba de alergare, se adaugă câte 1 punct.

8. Vârstele cuprinse în tabel sunt exprimate în ani împliniți.

ANEXA Nr. 5
la normele metodologice

— Model —

ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
Unitatea Militară nr.

NECLASIFICAT
Exemplarul nr.

ANGAJAMENT
pentru efectuarea programului de instruire inițială

În baza prevederilor art. 14 alin. (5) din Legea nr. 270/2015 privind Statutul rezerviștilor voluntari, subsemnatul/subsemnata,, cu domiciliul în, str. nr., bl., sc., ap., județul/sectorul,

declar că **mă angajez** să parcurg întregul program de pregătire inițială, astfel:

1. în perioada la U.M. nr.; (ziua, luna, anul de la/până la) (indicativul unității și localitatea de dislocare)

2. în perioada la U.M. nr.; (ziua, luna, anul de la/până la) (indicativul unității și localitatea de dislocare)

3. în perioada la U.M. nr.; (ziua, luna, anul de la/până la) (indicativul unității și localitatea de dislocare)

și **mă oblig:**

a) să nu mă sustrag de la activitățile specifice programului de pregătire inițială și să manifest interes pentru însușirea cunoștințelor și formarea deprinderilor specifice pe parcursul programului de instruire inițială;

b) să respect prevederile legilor țării, ale regulamentelor militare și ale celorlalte acte normative în vigoare care reglementează activitatea în școlile de aplicație ale armelor/centrelor de pregătire/unitățile de instrucție;

c) să manifest în toate împrejurările un comportament demn și civilizată, să apăr onoarea și demnitatea militară, să am o ținută militară regulamentară și să nu săvârșesc abateri disciplinare;

d) după absolvirea programului de instruire inițială, în termen de zile, să închei contract pe o durată de 4 (patru) ani cu Ministerul Apărării Naționale;

e) să restituie cheltuielile ocazionate de recrutarea, selecția și instruirea mea, efectuate de Ministerul Apărării Naționale, dacă:

— renunț la parcurgerea programului de pregătire inițială înainte de finalizarea acestuia;

— sunt eliminat din programul de pregătire inițială ca urmare a nerespectării prevederilor prezentului angajament;

— sunt eliminat din programul de pregătire inițială ca urmare a condamnării mele pentru infracțiuni săvârșite cu intenție sau din culpă prin hotărâre judecătorească definitivă.

Comandantul/Șeful U.M. nr.,

(gradul, numele și prenumele)

Candidat,

(gradul, numele și prenumele)

Carte de identitate

Seria nr.

Eliberată de

La data de

Consilier juridic,

(gradul, numele și prenumele)

Prezentul angajament s-a înregistrat la numărul din, după ce în prealabil s-a verificat identitatea candidatului.

ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
Unitatea Militară nr.

NECLASIFICAT
Exemplarul nr.

METODOLOGIA
privind determinarea cheltuielilor efectuate pe timpul recrutării și selecției

1. Cheltuielile efectuate pe timpul recrutării și selecției reprezintă cheltuieli efectuate de Ministerul Apărării Naționale cu:
- hrănirea;
 - cazarea;
 - transportul;
 - examinarea medicală în condițiile art. 26 și 27 din normele metodologice, după caz;
 - consumul bunurilor materiale utilizate în procesul de selecție pentru activitățile prevăzute la art. 19, 27 și 30 din normele metodologice, după caz.
2. Stabilirea cuantumului cheltuielilor efectuate este în responsabilitatea centrelor militare.
3. Cercetarea administrativă și recuperarea cheltuielilor prevăzute la pct. 1 se execută în conformitate cu prevederile actelor normative referitoare la răspunderea materială a militarilor.

— Model —

ORDIN DE CHEMARE A REZERVIȘTILOR VOLUNTARI LA CONCENTRARE

ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
Unitatea Militară nr.

SERIA Nr.

DOVADA DE ÎNMÂNARE
a ordinului de chemare a rezerviștilor voluntari la concentrare

....., domiciliat în, str. nr., bl., sc., et., ap.,
(gradul, numele și prenumele)
județul/sectorul, telefon, am primit ordinul de chemare a rezerviștilor voluntari la
concentrare, seria nr.

Data primirii

Semnătura de primire

ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
Unitatea Militară nr.

SERIA Nr.

DOVADA DE ÎNCUNOȘTINȚARE
pentru prezentarea rezerviștilor voluntari la concentrare

....., am fost încunoștințat astăzi,,
(gradul, numele, prenumele tatălui și prenumele) (ziua, luna, anul, ora)
de către și mă oblig a mă prezenta la locul și termenele prevăzute în ordinul de chemare pe care îl posed.
(numele și prenumele)

Semnătura rezervistului voluntar

ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
Unitatea Militară nr.

SERIA Nr.

ORDIN
de chemare a rezerviștilor voluntari la concentrare

Domnul/Doamna, domiciliat/ă în, str. nr.,
(gradul, numele, prenumele tatălui și prenumele)

bl., sc., et., ap., județul/sectorul, legitimat/ă cu B.I./C.I. seria ... nr., eliberat/ă de, și livret militar seria nr., se prezintă la datele menționate mai jos la U.M. nr. din garnizoana, în baza Contractului de rezervist voluntar nr. din, pentru a participa la concentrarea pentru:

1. instruire în perioada
2. misiune în perioada
3. alte forme de instruire/activități, în perioada
4. îndeplinirea unor misiuni pe timpul stării de urgență, începând cu data, ora

COMANDANTUL UNITĂȚII MILITARE NR.

L.S.

Versoul ordinului de chemare:

OBLIGAȚIILE POSESORULUI ORDINULUI DE CHEMARE LA CONCENTRARE

1. Despre obligativitatea prezentării la data, ora și locul de prezentare prevăzute în ordin, înștiințați angajatorul cu care aveți încheiate raporturi de muncă sau de serviciu, astfel:

- pentru instruirile prevăzute în contractul încheiat în condițiile legii, înștiințarea se face cu cel puțin 15 zile înainte de data prezentării la concentrare;
- pentru concentrările în vederea participării la misiuni sau instruirii cu o durată mai mare de 15 zile, înștiințarea se face cu cel puțin 45 de zile înainte de termenul prevăzut pentru prezentarea la concentrare;
- pentru îndeplinirea unor misiuni pe timpul stării de urgență, înștiințarea se face imediat după primirea ordinului de chemare.

2. La prezentarea la unitate veți avea asupra dumneavoastră:

- prezentul ordin de chemare;
- livretul militar;
- actul de identitate;
- permis de conducere/documente de atestare a calificării;
- documente de călătorie;
- actele medicale pe care le posedăți (carnet de sănătate, bilet de ieșire din spital, certificat de concediu medical, decizia de pensionare pe caz de boală etc.);
- obiecte de igienă personală.

3. Pierderea/Distrugerea/Furtul prezentului ordin de chemare se anunță imediat unității militare emitente.

ANEXA Nr. 7b
la normele metodologice

— Model —

ORDIN DE CHEMARE A REZERVIȘTILOR VOLUNTARI
LA EXERCIȚII ȘI ANTRENAMENTE DE MOBILIZARE

ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
Unitatea Militară nr.

SERIA Nr.

DOVADA DE ÎNMÂNARE
a ordinului de chemare a rezerviștilor voluntari la exerciții și antrenamente de mobilizare

Subsemnatul,, domiciliat în, str. nr., bl., sc.,
(gradul, numele și prenumele)

et., ap., județul/sectorul, telefon, am primit ordinul de chemare a rezerviștilor voluntari la exerciții/antrenamente de mobilizare, seria nr.

Data primirii

Semnătura de primire

ROMÂNIA
 MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
 Unitatea Militară nr.

SERIA Nr.

ORDIN DE CHEMARE
a rezerviștilor voluntari la exerciții și antrenamente de mobilizare

În baza prevederilor art. 21 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 270/2015 privind Statutul rezerviștilor voluntari, precum și ale art. 67 alin. (2) din Legea nr. 446/2006 privind pregătirea populației pentru apărare, cu modificările și completările ulterioare, domnul/doamna, domiciliat/ă în, str. nr., (gradul, numele, prenumele tatălui și prenumele)
 bl., sc., et., ap., județul/sectorul, legitimat/ă cu C.I. seria nr., eliberat/ă de, și livret militar seria nr., se prezintă în data de, ora, la la adresa, pentru a participa la un (indicativul U.M. și localitatea de dislocare)
 exercițiu/antrenament de mobilizare, care se desfășoară în perioada

COMANDANTUL UNITĂȚII MILITARE NR.

L.S.

Versoul ordinului de chemare:

OBLIGAȚIILE POSESORULUI ORDINULUI DE CHEMARE LA EXERCITII ȘI ANTRENAMENTE DE MOBILIZARE

1. Despre obligativitatea prezentării la data, ora și locul de prezentare prevăzute în ordin, înștiințați imediat angajatorul cu care aveți încheiate raporturi de muncă sau de serviciu.
2. La prezentarea la unitate veți avea asupra dumneavoastră:
 - prezentul ordin de chemare;
 - livretul militar;
 - actul de identitate;
 - permis de conducere/documente de atestare a calificării;
 - documente de călătorie;
 - actele medicale pe care le posedati (carnet de sănătate, bilet de ieșire din spital, certificat de concediu medical, decizia de pensionare pe caz de boală etc.);
 - obiecte de igienă personală.
3. Pierderea/Distrugerea/Furtul prezentului ordin de chemare se anunță imediat unității militare emitente.

ACTE ALE ASOCIAȚIEI NAȚIONALE
A EVALUATORILOR AUTORIZAȚI DIN ROMÂNIA

ASOCIAȚIA NAȚIONALĂ A EVALUATORILOR AUTORIZAȚI
 DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

privind aprobarea situațiilor financiare pentru anul 2016
și a bugetului de venituri și cheltuieli pentru anul 2017

În temeiul art. 7 alin. (3) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 24/2011 privind unele măsuri în domeniul evaluării bunurilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 99/2013, cu modificările și completările ulterioare,

Conferința națională a Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România adoptă prezenta hotărâre.

- Art. 1. — Se aprobă situațiile financiare pentru anul 2016.
- Art. 2. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pentru anul 2017.
- Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România,
Daniel Manașe

București, 7 aprilie 2017.
 Nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 3**din 28 februarie 2017**

Dosar nr. 3.936/1/2016

Mirela Sorina Popescu — președintele Secției penale a
Înaltei Curți de Casație și
Justiție, președintele completului

Ioana Bogdan — judecător la Secția penală

Ionuț Matei — judecător la Secția penală

Ioana Alina Ilie — judecător la Secția penală

Marius Dan Foițoș — judecător la Secția penală

Silvia Cerbu — judecător la Secția penală

Aurel Gheorghe Ilie — judecător la Secția penală

Daniel Grădinaru — judecător la Secția penală

Leontina Șerban — judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, prin Încheierea din data de 17 noiembrie 2016, în Dosarul nr. 10.693/3/2016 (2.079/2016), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept: „atunci când o persoană comite, în aceeași împrejurare, una sau mai multe acțiuni care pot constitui elementul material conform enumerării din art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, având ca obiect material mai multe categorii de droguri, prevăzute în tabele diferite (de risc și de mare risc), ne aflăm în prezența unui concurs de infracțiuni prevăzut de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 și art. 2 alin. (2) din aceeași lege cu aplicarea art. 38 din Codul penal sau a unei unități legale de infracțiuni sub forma infracțiunii continuate, prevăzute de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, ori a infracțiunii complexe prevăzute de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (2) din Codul penal”.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 27⁴ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Alina Gabriela Păun, magistrat-asistent în cadrul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna Marinela Mincă, procuror din cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse punctele de vedere exprimate de către toate curțile de apel, Direcția legislație, studii, documentare și informare juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Facultatea de Drept a Universității București, Facultatea de Drept a Universității Craiova, precum și cel al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, fiind atașat și raportul întocmit de judecătorul-raportor, care, în conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, a

fost comunicat apelantului inculpat F.A., acesta transmițând la data de 15 februarie 2017, prin apărătorul ales, propria opinie asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării, întrucât nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, având în vedere că întrebarea formulată nu reprezintă o problemă de interpretare a unor dispoziții legale, de lămurirea căreia să depindă soluționarea fondului cauzei, ci presupune stabilirea încadrării juridice a faptelor cu care a fost sesizată instanța, iar, în subsidiar, dacă sesizarea ar fi apreciată ca admisibilă, s-a susținut că în situația în care, în aceeași împrejurare, se realizează o acțiune ce are ca obiect atât droguri de risc, cât și droguri de mare risc, există concurs ideal de infracțiuni, constând în infracțiunile prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru ca atunci când se săvârșesc mai multe acțiuni repetate, la diferite intervale de timp, în baza aceleiași rezoluții infracționale, să fie incidente dispozițiile privind concursul real de infracțiuni, respectiv infracțiunile prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ambele în formă continuată.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, a declarat dezbaterile închise, reținându-se cauza în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, prin Încheierea din data de 17 noiembrie 2016 dată în Dosarul nr. 10.693/3/2016 (2.079/2016), a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „atunci când o persoană comite, în aceeași împrejurare, una sau mai multe acțiuni care pot constitui elementul material conform enumerării din art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, având ca obiect material mai multe categorii de droguri, prevăzute în tabele diferite (de risc și de mare risc), ne aflăm în prezența unui concurs de infracțiuni prevăzut de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 și art. 2 alin. (2) din aceeași lege cu aplicarea art. 38 din Codul penal sau a unei unități legale de infracțiuni sub forma infracțiunii continuate, prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, ori a infracțiunii complexe prevăzute de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (2) din Codul penal.”

II. Expunerea succintă a cauzei

La termenul din 17 noiembrie 2016, Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, învestită cu soluționarea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Tribunalul București și inculpatul F.A. împotriva Sentinței penale nr. 1.190 din 11 mai 2016 a Tribunalului București — Secția I penală, a pus în discuție solicitarea apărătorului ales al inculpatului F.A., de sesizare a completului competent din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, având în vedere că, prin hotărârea primei instanțe, clientul său a fost condamnat la o pedeapsă de 2 ani și 8 luni închisoare cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de droguri, în formă continuată, prevăzute de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, deși a fost trimis în judecată pentru trei infracțiuni prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare (faptele din 6 mai 2015, 26 mai 2015, 3 martie 2016), și o infracțiune prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare (fapta din 26 mai 2015), încadrare juridică ce a fost schimbată în prealabil de judecătorul fondului, situație în care, în opinia sa, se impune a se stabili cu valoare de principiu dacă față de o persoană care, în aceeași împrejurare, comite una sau mai multe acțiuni din cele enumerate în art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ce vizează atât droguri de risc, cât și droguri de mare risc, se reține o pluralitate de infracțiuni în concurs, constând în infracțiunile prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea art. 38 din Codul penal, sau o unitate legală de infracțiune sub forma infracțiunii continuate prevăzute de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, ori o infracțiune complexă prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea art. 35 alin. (2) din Codul penal.

III. Punctul de vedere al Curții de Apel București, Secția a II-a penală cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

1. Cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, în opinie majoritară, a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, întrucât completul este învestit cu soluționarea Dosarului nr. 10.693/3/2016 (2.079/2016) în ultimă instanță (adică apel, singura cale de atac ordinară în prezent), iar soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul întrebării prealabile, în condițiile în care inculpatul F.A. a fost condamnat, în primă instanță, pentru săvârșirea unei infracțiuni de trafic de droguri în formă continuată, prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, după ce în prealabil se schimbaseră încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina sa prin actul de sesizare al instanței, respectiv trei infracțiuni prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și o infracțiune prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, Curtea a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă asupra chestiunii de drept, nici printr-un recurs în interesul legii, iar aceasta nu face în prezent obiectul unui asemenea recurs.

2. Cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, în opinie majoritară, a arătat că exprimarea unui punct de vedere asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării instanței supreme reprezintă o antepunere, în condițiile în care constituirea completului de divergență a fost determinată tocmai de problema de drept a cărei lămurire se solicită pe calea întrebării prealabile.

IV. Punctul de vedere al părții cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Apelantul inculpat F.A., prin apărător ales, și-a exprimat în scris, conform dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, opinia, arătând, în esență, că, în interpretarea dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, săvârșirea uneia dintre acțiunile enumerate în alin. (1) al acestui articol, care are ca obiect atât droguri de risc, cât și droguri de mare risc, reprezintă o infracțiune simplă, ca formă a unității naturale de infracțiune, prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din același act normativ.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

S-au transmis puncte de vedere cu privire la problema de drept ce face obiectul întrebării prealabile cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală de către toate curțile de apel.

Curțile de apel Bacău, Cluj, Craiova și Târgu Mureș nu au identificat hotărâri judecătorești prin care să se fi dezlegat problema de drept care face obiectul întrebării prealabile.

Cu toate acestea, Curtea de Apel Bacău, tribunalele Sălaj, Cluj, Olt și Dolj și Judecătoria Târgu Cărbunești au exprimat punctul de vedere conform căruia trebuie să se rețină dispozițiile concursului de infracțiuni, în timp ce Tribunalul Gorj și Judecătoria Reghin au opinat în sensul existenței unei unități legale de infracțiuni în formă continuată, iar judecătorii Odorheiu Secuiesc și Luduș au precizat că sunt incidente prevederile art. 35 alin. (2) din Codul penal referitoare la infracțiunea complexă și, nu în ultimul rând, Curtea de Apel Cluj a precizat că fapta persoanei care, în aceeași împrejurare, comite acțiuni specifice traficului de droguri, cu privire atât la droguri de risc, cât și la droguri de mare risc, constituie o singură infracțiune prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

La nivelul curților de apel Alba Iulia, Brașov, București, Constanța, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava și Timișoara sau al tribunalelor arondate au fost pronunțate hotărâri judecătorești în legătură cu chestiunea de drept care vizează prezenta sesizare, acestea fiind înaintate Înaltei Curți.

S-a transmis de către curțile de apel Alba Iulia, Brașov, Iași, Ploiești și Suceava, precum și de către tribunalele Hunedoara, Brașov, București, Iași, Suceava și Caraș-Severin că judecătorii au opinat că, în cazul adus în atenția Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, suntem în prezența unui concurs real de infracțiuni.

În sens contrar, curțile de apel București — Secția I penală, Pitești și Timișoara și tribunalele Sibiu, Covasna, Ialomița, Gorj, Brăila, Buzău, Prahova, Dâmbovița, Timiș și Arad au arătat că atunci când o persoană comite, în aceeași împrejurare, una sau mai multe acțiuni care au ca obiect droguri de risc și droguri de mare risc sunt îndeplinite condițiile unității legale de infracțiuni reglementate de art. 35 alin. (1) din Codul penal, adică forma continuată a infracțiunii prevăzute de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în timp ce curțile de apel Constanța și Oradea și tribunalele Constanța și Galați au considerat că sunt incidente dispozițiile art. 35 alin. (2) din Codul penal referitoare la infracțiunea complexă.

La nivelul Curții de Apel Galați există opinii diferite, judecătorii îmbrățișând fie orientarea aplicării dispozițiilor referitoare la infracțiunea în formă continuată, fie cea privind infracțiunea complexă.

Judecătorii din cadrul Secției a II-a penale a Curții de Apel București au opinat că trebuie reținută o singură infracțiune prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, întrucât este vorba de o unitate naturală de infracțiune, forma agravată absorbind varianta simplă.

VI. Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 2.400/C/2.868/III-5/2016 din data de 13 ianuarie 2017, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că întrebarea formulată nu reprezintă o chestiune de drept abstractă de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, ci presupune stabilirea cu exactitate a încadrării juridice date faptelor pentru care a fost trimis în judecată inculpatul F.A., motiv pentru care, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, s-a apreciat ca fiind inadmisibilă sesizarea Curții de Apel București Secția a II-a penală.

În subsidiar s-a arătat că în situația în care se apreciază că sesizarea este admisibilă se impune a se reține comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în concurs ideal, dacă în aceeași împrejurare se realizează o acțiune de livrare atât de droguri de risc, cât și de droguri de mare risc, în timp ce dacă se săvârșesc mai multe acțiuni repetate, la diferite intervale de timp, în baza aceleiași rezoluții infracționale, sunt incidente dispozițiile concursului real privind infracțiunile prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ambele în formă continuată.

VII. Opinia Direcției legislație, studii, documentare și informare juridică a instanței supreme

Prin Adresa nr. 890 din 12 decembrie 2016 s-a precizat că în ipoteza în care o persoană comite, în aceeași împrejurare, una sau mai multe acțiuni care constituie elementul material al infracțiunii de trafic de droguri conform art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având ca obiect droguri de risc și droguri de mare risc, sunt întrunite elementele constitutive ale unei infracțiuni unice de trafic de droguri prevăzute în art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, întrucât, dacă acțiunea ce are ca obiect droguri de risc și droguri de mare risc este unică, condiția privind pluralitatea de acțiuni/de infracțiuni prevăzută în art. 35 din Codul penal, respectiv art. 38 din Codul penal nu este îndeplinită.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală

Decizia nr. 1 din 19 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 10 februarie 2015, prin care, admitându-se sesizarea formulată de către Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, s-a statuat că dispozițiile art. 308 din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal.

În considerentele deciziei, Înalta Curte a arătat că „prin modalitatea de reglementare, dispozițiile art. 308 din Codul penal nu definesc o infracțiune-tip, de sine stătătoare, întrucât în structura normei nu este descrisă o faptă distinctă, cu o

configurație proprie, ci se face trimitere la dispozițiile și pedepsele cuprinse în alte norme de incriminare, printre care și cele prevăzute în art. 295 din Codul penal.

Ca atare, norma juridică din art. 308 din Codul penal nu are aptitudinea de a funcționa independent, ca infracțiune-tip, ci doar în strânsă legătură cu normele de incriminare pe care le enumeră.

.....
Trimiterea din conținutul art. 308 din Codul penal la dispoziția și pedeapsa din norma prevăzută în art. 295 din același cod constituie un procedeu de tehnică legislativă.

De regulă, trimiterea din conținutul unei dispoziții legale la alte norme poate avea funcție complinitoare, de extensiune sau de excludere.

În cazul în care îndeplinește o funcție complinitoare, norma la care se face trimitere întregeste conținutul normei de trimitere, în care nu s-a voit să se repete situații anterior reglementate (dispoziția ori sancțiunea). În acest caz, norma de trimitere este incompletă având caracterul unei norme de trimitere sau de referire care însă prin acest procedeu dobândește toate caracteristicile unei norme de incriminare tip”.

Decizia nr. 20 din 11 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 17 noiembrie 2016, a stabilit că „în cazul în care infracțiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituției, se săvârșește asupra a două sau mai multor persoane vătămate majore și minore, în «aceeași împrejurare», se va reține o singură infracțiune de proxenetism, prevăzută de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, în formă simplă”.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală

În considerentele Deciziei nr. 29 din 7 ianuarie 2014 s-a reținut că faptele inculpatului care, la data de 22 februarie 2013, a vândut colaboratorului un număr de 99 comprimate de ecstasy și a deținut, în aceeași împrejurare, în vederea traficării, cantitatea de 6,96 grame cannabis întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de droguri de risc și de mare risc prevăzute în art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Prin Decizia nr. 2.411 din 2 septembrie 2014 s-a menținut hotărârea instanței de fond prin care doi inculpați au fost condamnați pentru săvârșirea infracțiunii de trafic droguri de risc și de mare risc prevăzute de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, întrucât, la data de 14 noiembrie 2013, au fost prinși în flagrant, imediat după ce au vândut colaboratorului cantitatea de 1,94 grame MDMA, iar asupra unuia dintre aceștia a fost găsită cantitatea de 6,14 grame cannabis destinată vânzării.

X. Dispozițiile legale suspuse interpretării

1. Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare

„Art. 2. — (1) Cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, oferirea, punerea în vânzare, vânzarea, distribuția, livrarea cu orice titlu, trimiterea, transportul, procurarea, cumpărarea, deținerea ori alte operațiuni privind circulația drogurilor de risc, fără drept, se pedepsesc cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi.

(2) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) au ca obiect droguri de mare risc, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.”

2. Codul penal

„Art. 35. Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe.

(1) Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții și împotriva aceluiași subiect pasiv, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.

(2) Infracțiunea este complexă când în conținutul său intră, ca element constitutiv sau ca element circumstanțial agravant, o acțiune sau o inacțiune care constituie prin ea însăși o faptă prevăzută de legea penală.”

„Art. 38. Concursul de infracțiuni

(1) Există concurs real de infracțiuni când două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, prin acțiuni sau inacțiuni distincte, înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna din ele. Există concurs real de infracțiuni și atunci când una dintre infracțiuni a fost comisă pentru săvârșirea sau ascunderea altei infracțiuni.

(2) Există concurs formal de infracțiuni când o acțiune sau o inacțiune săvârșită de o persoană, din cauza împrejurărilor în care a avut loc sau a urmărilor pe care le-a produs, realizează conținutul mai multor infracțiuni.”

XI. Raportul asupra chestiunii de drept

Opinia judecătorului-raportor este în sensul că, în interpretarea dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, săvârșirea, în aceeași împrejurare, a unei singure acțiuni dintre cele enumerate în alin. (1) al acestui articol, care are ca obiect atât droguri de risc, cât și droguri de mare risc, reprezintă o infracțiune simplă, ca formă a unității naturale de infracțiune, prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din același act normativ, întrucât natura diferită a substanțelor stupefiante nu modifică unitatea infracțiunii de trafic de droguri.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept ce se solicită, reține următoarele:

A. Legiuitorul, reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea anumitor instanțe, inclusiv a curții de apel, investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Ca atare, pentru a fi admisibilă o asemenea sesizare trebuie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimă instanță pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute de articolul anterior menționat, soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

În speță este îndeplinită condiția privind existența unei cauze pendinte aflate în ultimul grad de jurisdicție, Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, fiind investită în Dosarul nr. 10.693/3/2016 (2.079/2016) cu soluționarea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Tribunalul București și inculpatul F.A. împotriva Sentinței penale nr. 1.190 din 11 mai 2016 a Tribunalului București — Secția I penală.

Totodată, problema de drept cu care a fost sesizată instanța supremă nu a primit încă o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs (Adresa nr. 2.400/C/2.868/III-5/2016 din 13 ianuarie 2017 a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție).

În ceea ce privește legătura dintre chestiunea de drept sesizată și soluționarea pe fond a apelului formulat de inculpatul F.A., este de menționat că prin Rechizitoriul nr. 2.126D/P/2014 din 18 martie 2016 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, DIICOT — Serviciul Teritorial București, inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea a trei infracțiuni de trafic de droguri de risc prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a unei infracțiuni de trafic de droguri de mare risc prevăzute de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în stare de concurs real, reținându-se, în esență, că, la datele de 6 mai 2015 și 26 mai 2015, i-a vândut colaboratorului sub acoperire diferite cantități de cannabis (drog de risc conform tabelului nr. III, anexă la Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare); că, la data de 26 mai 2015, i-a vândut aceluiași colaborator și comprimate MDMA (drog de mare risc conform tabelului nr. II, anexă la actul normativ menționat); precum și că, la data de 3 martie 2016, cu ocazia percheziției domiciliare efectuate la locuința sa, a fost depistat în timp ce deținea în vederea vânzării o anumită cantitate de cannabis.

Tribunalul București — Secția I penală, prin Sentința penală nr. 1.190 din 11 mai 2016, a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatului F.A. din trei infracțiuni prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și o infracțiune prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal, într-o singură infracțiune de trafic de droguri în formă continuată prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, hotărâre ce a fost apelată inclusiv de Ministerul Public.

Se constată că, în timp ce prin actul de sesizare a instanței s-au reținut în sarcina inculpatului F.A. atât infracțiunea prevăzută de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cât și infracțiunea prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru comercializarea la aceeași dată (26 mai 2015) către același colaborator sub acoperire a cantității de 1,86 grame cannabis și a unui număr de 7 comprimate MDMA, judecătorul fondului, schimbând încadrarea juridică cu privire la întreaga activitate infracțională desfășurată de inculpat, a apreciat că faptele din data de 26 mai 2015 reprezintă un act material unic, împrejurare ce rezultă din faptul că a stabilit existența unei singure infracțiuni prevăzute de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în formă continuată, al cărei conținut constitutiv este format din trei acte materiale comise la datele de 6 mai 2015, 26 mai 2015 și 3 martie 2016.

În aceste condiții, raportat și la descrierea, din cuprinsul rechizitoriului, a faptelor din 26 mai 2015, însușită de instanța de fond și recunoscută de inculpat potrivit procedurii simplificate prevăzute de art. 375 din Codul de procedură penală, din care rezultă că, în aceeași împrejurare de timp și de loc, persoana trimisă în judecată i-a vândut colaboratorului sub acoperire atât droguri de risc, cât și droguri de mare risc, Înalta Curte apreciază că prezenta sesizare este admisibilă doar în măsura în care urmează să lămurească dacă acțiunea ce constituie elementul

material al infracțiunii prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dar care are ca obiect atât droguri de risc, cât și droguri de mare risc, realizează conținutul constitutiv al unei infracțiuni unice continuate sau complexe ori al unui concurs de infracțiuni.

O interpretare contrară în sensul că sesizarea este admisibilă sub toate aspectele ce formează obiectul întrebării prealabile, adică și cu privire la comiterea, în aceeași împrejurare, a mai multor acțiuni enumerate ca elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu poate fi primită având în vedere că nu are corespondent în împrejurările faptice reținute în cauză atât prin rechizitoriul, cât și prin sentința de condamnare și care, de altfel, au fost recunoscute în integralitate și necondiționat de către inculpat, în condițiile în care ceea ce i se impută acestuia sunt acțiuni săvârșite la intervale de timp diferite, respectiv la 6 mai 2015, 26 mai 2015 și 3 martie 2016, și nu în aceeași împrejurare cum se menționează Încheierea din 17 noiembrie 2016 a Curții de Apel București — Secția a II-a penală.

B. Incriminând faptele care aduc atingere relațiilor sociale privitoare la sănătatea publică a căror existență și desfășurare sunt condiționate de respectarea reglementărilor ce au ca obiect regimul substanțelor toxice și stupefiante, legiuitorul a stabilit în art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, că se pedepsesc cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, oferirea, punerea în vânzare, vânzarea, distribuirea, livrarea cu orice titlu, trimiterea, transportul, procurarea, cumpărarea, deținerea ori alte operațiuni privind circulația drogurilor de risc, fără drept, pentru ca în alin. (2) din același articol să prevadă că aceleași fapte care au ca obiect droguri de mare risc se sancționează cu închisoare de la 5 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Ca atare, în raport cu modul de incriminare a traficului de droguri în art. 2 din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Înalta Curte apreciază că dezlegarea problemei de drept, în limitele anterior arătate, ce face obiectul prezentei sesizări impune, în prealabil, stabilirea cu necesitate a naturii juridice atât a dispozițiilor alin. (1), cât și a celor ale alin. (2) din articolul menționat.

Având în vedere că în art. 2 alin. (1) din lege sunt reglementate toate elementele de tipicitate ale infracțiunii de trafic de droguri, care conturează atât latura sa obiectivă, cât și cea subiectivă, respectiv modalitățile alternative ale realizării elementului material, cerința esențială alăturată acestuia, obiectul infracțiunii și sancțiunea, se constată că aceste dispoziții reprezintă norma de incriminare a formei tip sau de bază a infracțiunii.

Prin modul de reglementare al alin. (2) din același text de lege, care face trimitere la prevederile alineatului precedent, făcând excepție doar limitele pedepsei cu închisoarea și obiectul traficului de stupefiante, rezultă că, în cuprinsul acestuia, nu se definește o infracțiune-tip de sine stătătoare, întrucât în structura normei nu este descrisă o faptă distinctă.

De altfel, această modalitate de redactare a textelor de lege corespunde normelor de tehnică legislativă, așa cum sunt reglementate în art. 16 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora în procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementari în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative, fiind utilizată norma de trimitere pentru sublinierea conexiunilor legislative.

Drept urmare, fiind în prezența unei norme de trimitere, dispozițiile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, republicată,

cu modificările și completările ulterioare, se completează cu cele ale alin. (1), de la care împrumută toate elementele constitutive, respectiv modalitățile alternative ale elementului material (cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, oferirea, punerea în vânzare, vânzarea, distribuirea, livrarea cu orice titlu, trimiterea, transportul, procurarea, cumpărarea, deținerea ori alte operațiuni privind circulația drogurilor), precum și condiția atașată acestuia, și anume ca *verbum regens* să fie realizat fără drept.

Spre deosebire de infracțiunea-tip, incriminarea din alin. (2) vizează drogurile de mare risc înscrise în tabelele nr. I și II, anexă la lege, și dat fiind gradul de pericol social abstract sporit, legiuitorul l-a reflectat în limite de pedeapsă a închisorii majorate, cuprinse între 5 și 12 ani, în loc de 2—7 ani.

Ca atare, întrucât reglementarea normativă cuprinsă în art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu poate funcționa independent, ca infracțiune de sine stătătoare, ci doar în strânsă legătură cu textul de incriminare la care se raportează, rezultă că suntem în prezența unei variante agravate a infracțiunii-tip care are elementele constitutive ale acesteia, la care însă legiuitorul a înțeles să adauge trăsături agravante, de natură a determina un tratament juridic diferit de cel al infracțiunii de bază.

De altfel, maniera de redactare a celor două alineate cuprinse în art. 2 din actul normativ în discuție este specifică situațiilor în care legiuitorul reglementează pe lângă infracțiunea-tip una sau mai multe variante agravate ale acesteia, cum ar fi spre exemplu în cazul infracțiunilor de înșelăciune [art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal], distrugere [art. 253 alin. (1) și (3) din Codul penal], ultraj [art. 257 alin. (1)—(4) din Codul penal].

În consecință, comiterea uneia dintre acțiunile enumerate exemplificativ ca modalități alternative de realizare a elementului material al infracțiunii prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care însă are ca obiect atât droguri de risc, cât și droguri de mare risc, nu conturează o pluralitate de infracțiuni sub forma concursului ideal, în condițiile în care, așa cum s-a arătat anterior, norma juridică conținută în alin. (2) al textului de lege menționat nu reglementează o infracțiune distinctă, de sine stătătoare, ci o variantă agravată a celei de bază.

Or, în cazul concursului formal de infracțiuni este necesar ca acțiunea săvârșită să realizeze conținutul mai multor infracțiuni, având în vedere împrejurările în care a avut loc sau urmările pe care le-a produs, așa cum stabilește art. 38 alin. (2) din Codul penal.

Totodată, fiind vorba de o acțiune unică, chiar dacă aceasta ar viza mai multe categorii de substanțe aflate sub control național dintre cele înscrise în tabelele anexă nr. I—IV la Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu sunt îndeplinite nici condițiile concursului real de infracțiuni, întrucât această formă de pluralitate presupune existența a cel puțin două infracțiuni săvârșite de aceeași persoană prin acțiuni distincte potrivit art. 38 alin. (1) din Codul penal.

Pluralitatea de acțiuni caracterizează și infracțiunea continuată care, însă, fiind o formă a unității legale de infracțiune, implică pe lângă cerința unității de rezoluție infracțională, a unității juridice a faptelor, a unității de subiect pasiv și subiect activ și săvârșirea la anumite intervale de timp a unor acțiuni care fiecare în parte realizează conținutul aceleiași infracțiuni, situație care nu este incidentă atunci când, în aceeași împrejurare, se comite oricare dintre operațiunile privind circulația substanțelor stupefiante, deși respectiva operațiune are ca obiect droguri de risc, dar și droguri de mare risc.

Un alt tip de unitate infracțională este și infracțiunea complexă care, cu toate că presupune o pluralitate de infracțiuni

de natură diferită, deci implicit de acțiuni sau inacțiuni, absoarbe în conținutul său, prin voința legiuitorului, una sau mai multe fapte distincte care reprezintă fiecare în parte conținutul constitutiv al unei anumite infracțiuni și care își pierd autonomia inițială, devenind fie un simplu element constitutiv în conținutul de bază al infracțiunii complexe, fie un element circumstanțial în conținutul agravat sau calificat al acesteia.

Or, cum norma juridică cuprinsă în art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu reglementează o infracțiune de sine stătătoare în raport cu incriminarea din alin. (1) al aceluiași articol, se constată că nu sunt îndeplinite condițiile de existență a infracțiunii complexe, ce presupune, așa cum s-a arătat deja, absorbirea în conținutul său a unei fapte care prezintă elementele de tipicitate ale unei infracțiuni de natură diferită, ceea ce nu este cazul, având în vedere că prevederile cuprinse în cele două alineate sunt variante normative ale aceleiași infracțiuni, respectiv a traficului de stupefiante.

Așadar, săvârșirea, în aceeași împrejurare, a unei singure acțiuni dintre cele enumerate în art. 2 alin. (1) al Legii

nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care are ca obiect atât droguri de risc, cât și droguri de mare risc, reprezintă o infracțiune simplă, ca formă a unității naturale de infracțiune, prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din același act normativ, întrucât natura diferită a substanțelor stupefiante nu modifică unitatea infracțiunii de trafic de droguri.

Concluzionând, pentru considerentele dezvoltate anterior, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală va admite sesizarea Curții de Apel București — Secția a II-a penală, formulată în Dosarul nr. 10.693/3/2016 (2.079/2016), urmând a stabili că, în interpretarea dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată cu modificările și completările ulterioare, săvârșirea, în aceeași împrejurare, a unei singure acțiuni dintre cele enumerate în alin. (1) al acestui articol, care are ca obiect atât droguri de risc, cât și droguri de mare risc, reprezintă o infracțiune simplă, ca formă a unității naturale de infracțiune, prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din același act normativ.

În consecință, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, prin Încheierea din data de 17 noiembrie 2016, în Dosarul nr. 10.693/3/2016 (2.079/2016), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „atunci când o persoană comite, în aceeași împrejurare, una sau mai multe acțiuni care pot constitui elementul material conform enumerării din art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, având ca obiect material mai multe categorii de droguri, prevăzute în tabele diferite (de risc și de mare risc), ne aflăm în prezența unui concurs de infracțiuni prevăzut de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 și art. 2 alin. (2) din aceeași lege cu aplicarea art. 38 din Codul penal, sau a unei unități legale de infracțiuni sub forma infracțiunii continuate, prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, ori a infracțiunii complexe prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (2) din Codul penal” și stabilește:

În interpretarea dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, săvârșirea, în aceeași împrejurare, a unei singure acțiuni dintre cele enumerate în alineatul (1) al acestui articol, care are ca obiect atât droguri de risc, cât și droguri de mare risc, reprezintă o infracțiune simplă, ca formă a unității naturale de infracțiune, prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din același act normativ.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit dispozițiilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 28 februarie 2017.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MIRELA SORINA POPESCU

Magistrat-asistent,
Alina Gabriela Păun

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

